

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

KINDERROOF

N° 2772

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

OPGELET. — Van de twee voorgaande nummers moest het volgnummer zijn : 2770 en 2771, in plaats van 3542 en 3543. Met dit nummer hernemen we het goede volgnummer 2772. Onze getrouwe lezers — collectionneurs — gelieven hiervan nota te nemen en ons te verontschuldigen voor deze missing.

KINDERROOF

HOOFDSTUK I.

BRUSATI EN TRIGONA

De stalknechts, in lichtgrijze livreeën gestoken, glimmend het gepommadeerde haar, de gezichten geschminkt, hadden juist het zand van de grote arena weer glad geharkt, na de woeste galopsprongen van de acht paarden, prachtige Trakheners, die net door de directeur Trigona in vrijheid waren gesteld en waren met een lenige sprong over de lage balustrade gewipt.

De muziek liet een schetterende mars horen, de blauwe gordijnen, die de in-

gang tot de stallen afsloten, gingen open en, gezeten op een prachtige schimmel reed een man binnen, die minstens wel een jaar of vijf en zestig moest zijn, heel mager, met nog maar weinig, spierwit haar, een materiaal opgestreken witte snor en die desondanks zo kaarsrecht in het zadel zat als een jongeman van twintig.

Op het programma stond hij vermeld als Umberto Gianotti en maar weinigen van het publiek wisten, dat die man van

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

O P G E L E T. — Van de twee voorgaande nummers moest het volgnummer zijn : **3542 en 3543**, in plaats van 2770 en 2771. Met dit nummer hernemen we het goede volgnummer **3544**. Onze getrouwe lezers — collectionneurs — gelieven hiervan nota te nemen en ons te verontschuldigen voor deze missing.

KINDERROOF

HOOFDSTUK I.

BRUSATI EN TRIGONA

De stalknechts, in lichtgrijze livreeën gestoken, glimmend het gepommadeerde haar, de gezichten geschminkt, hadden juist het zand van de grote arena weer glad geharkt, na de woeste galopsprongen van de acht paarden, prachtige Trakheners, die net door de directeur Trigona in vrijheid waren gesteld en waren met een lenige sprong over de lage balustrade gewipt.

De muziek liet een schetterende mars horen, de blauwe gordijnen, die de in-

gang tot de stallen afsloten, gingen open en, gezeten op een prachtige schimmel reed een man binnen, die minstens wel een jaar of vijf en zestig moest zijn, heel mager, met nog maar weinig, spierwit haar, een materiaal opgestreken witte snor en die desondanks zo kaarsrecht in het zadel zat als een jongeman van twintig.

Op het programma stond hij vermeld als Umberto Gianotti en maar weinigen van het publiek wisten, dat die man van

adel was en wel van de oudste adel, die Italië, zijn vaderland, kon aanwijzen.

Er hebben misschien nooit hogeschoolrijders bestaan, die zodanig met hun paard vergroeid leken als deze oude man, die al zodanig scheen te zijn afgetakeld, dat men hem nauwelijks tot lopen in staat achtte en die dan ook, zoals ingewijden wisten, zijn paard niet anders meer kon bestijgen, dan met behulp van een laag laddertje.

Maar, zat hij dan ook helemaal in het zadel, dan was een onmerkbaar drukking van de knieën, een klakkend geluid met de tong, een lichte beweging van de teugel voldoende om de prachtige schimmel alles te laten doen, wat zijn meester van hem wenste, voltes, ploettes, galoppades, contra-voltes en hoe al deze bewegingen meer mogen heten.

In een loge, dicht naast de ingang en bijna recht tegenover het gordijn dat de stallen afsloot, zaten twee heren, gekleed in rok met de grootste belangstelling de bewegingen van het prachtige dier te volgen.

Zij waren al een paar keer in het rondreizend circus van Brusati en Trigona, dat nu voor enige tijd in Londen voorstellingen gaf, verschenen en daar zij altijd op dezelfde plaats zaten, kenden de artiesten en het personeel hen al.

De direkteuren wisten zelfs met trots, aan wie het horen wilde, te vertellen, dat de oudste van de beide heren, de rijkzige, krachtig gebouwde man met het energieke gezicht, het even grijzende haar en de doordringende, staalgrijze ogen, niemand minder was dan Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop en dat de man, die naast hem zat, Charles Brand heette en de particuliere sekretaris van Zijne Lordschap was.

— Soliman schijnt van de kleine verstuijing genezen te zijn en stapt zo edel als ik het hem ooit zag doen, zei Lord Aberdeen na enige tijd zacht, terwijl hij zich tot zijn sekretaris voorover boog. Als ik niet heel zeker wist, dat graaf Gnanotti, die totaal verarmd is, van dat paard moet bestaan, zou ik het

hem graag afkopen. Hij heeft het nu twee jaren in het bezit, naar ik heb gehoord en hij kreeg het dier om zo te zeggen nog als een veulen en volkomen ongedresseerd. Het is een wonder te noemen, dat zo'n oude man, die tegen de zeventig loopt, er in kon slagen, binnen enkele maanden dat jonge dier zo voortreffelijk af te richten.

— Dat mag je wel zeggen zei Brand vol bewondering.

— En het eigenaardige is, dat hij nooit van een zweep gebruik maakt, evenmin van dwangteugels, Spaanse sporen en hoe die martelwerktuigen verder ook mogen heten. Hij doet alles met zachtheid, met een liefkozing en met een eindeloos geduld. Wij zullen straks eens naar de stallen gaan, want ik wilde graag enige woorden met hem wisselen.

— Ken je hem persoonlijk?

— Ik heb hem gekend, Charles, toen ik zelf nog maar heel jong was, ongeveer twintig jaar geleden, antwoordde Lord Aberdeen nadenkend, terwijl de blikken van zijn grijze ogen de sierlijke bewegingen van de schimmel bleven volgen. Hij leidde toen nog het leven van heel veel van zijn soortgenoten, dat wil zeggen, hij beheerde in naam zijn groot landgoed, maar inderdaad maakte hij reizen, hield renpaarden, speelde aan de roulette, gaf heel veel geld uit voor schilderijen van twijfelachtige waarde en deed dus eigenlijk niets.

— Hoe is hij zo arm geworden?

— Heel eenvoudig, door al zijn geld uit te geven, antwoordde Lord Aberdeen lakoniek. Hij was rijk, maar allerlei omstandigheden droegen bij tot zijn verarming. Zijn rentmeester bestal hem schandelijk, hij maakte verbazend hoge schulden, het zwaarbelaste landgoed moest worden verkocht, er volgde zelfs een faillissement, van alle kanten stortten de schuldeisers zich als uitgehongerde wolven op hem en binnen een paar jaren was hij volkomen arm. Maar hij was indertijd een van de schitterendste ruiters van het regiment geweest, waar toe hij behoorde en je weet dat de Italiaanse cavallerie-officieren tot de stout-

moedigste ter wereld behoren en daarvan heeft hij gebruik gemaakt om als een eerlijk man zijn brood te verdienen. Zijn vrouw volgde hem in zijn armoede en is hem tot haar dood trouw gebleven.

— En wat 'n aristocratie, wat 'n gratie bezit zelfs die oude man nog, antwoordde Brand vol bewondering.

— Ja, hij lijkt al heel weinig op het ordinaire, poenige volkje, dat voor het grootste gedeelte de circussen bevolkt. Hij verft zijn haar niet, hij bemoeit zich zo weinig mogelijk met zijn collega's, hij drinkt niet, kortom, hij is een echte gentleman gebleven.

— Maar wat doet hij nu eigenlijk met het geld, dat hij verdient? Ik heb gehoord dat hij heel goed betaald wordt.

— Daarvan gebruikt hij zelf maar heel weinig. Het leeuwenandeel is bestemd voor zijn zoon.

— Wat doet die?

— Die bezoekt een hogeschool in Florence. Hij studeert voor ingenieur, als ik het wel heb. Zijn vader stuurt hem geregeld geld, maar nooit zou hij in Italië optreden.

— Dat is prachtig, zei Brand zacht, terwijl hij ontroerd keek naar die oude man, die daar nog avond aan avond een heel vermoeiend werk verrichtte, op sommige dagen zelfs tweemaal per dag, om zijn enige zoon in staat te stellen, zich een toekomst te verzekeren.

Zelfs de leken schenen te zien, welk een meesterlijk staaltje van rijkunst zij hier te zien kregen, want een luid applaus beloonde de graaf.

Hij nam met uitgezochte hoffelijkheid de hoge hoed af, zonder echter van zijn paard te komen en kwam ook telkens op dezelfde manier terug om voor het herhaalde applaus te danken.

Toen tuimelden een paar dwaas toegetakelde clowns de piste binnen, als laatste nummer voor de pauze en Lord Aberdeen gaf zijn sekretaris een wenk zeggende:

— Wij zullen de stal maar eens inwandelen, de dwaasheden van die arme kerels maken mij altijd zo treurig.

Zij waren opgestaan, verlieten hun

loge, daalden de brede trap af en gingen door de gang, die rondom de arena liep, naar de stallen.

Bij de ingang stond een soort bewaker, die zijne Lordschap echter goed scheen te kennen en met een bulging plaats maakte, toen deze hem een fox in de hand had gedrukt.

Direkt kwam de prikkelende, zwoele geur hen tegemoet, die niemand ooit vergeet, die er enige tijd in heeft moeten leven.

Links en rechts lagen de boxes van de paarden.

Er waren er op het ogenblik zestig, want de beide Italiaanse circusedirekteuren konden er trots op zijn, dat zij op dat tijdstip het grootste reizende circus ter wereld hadden, dat deels uit hout, deels uit linnen was opgetrokken, en soms wel een half jaar achtereen op dezelfde plaats bleef staan.

De meeste paarden waren al getoomd, sommigen de koppen gepluimd met reigerveren, anderen stonden al rustig aan de ruif te knabbelen, want voor hen was het werk die avond gedaan.

Langzaam wandelden Lord Aberdeen en Brand langs het pad tussen de boxes, nu en dan een paard op het glanzende kruis kloppend en het vriendelijk toesprekend.

Toen zij bij de box van Soliman kwamen, zagen zij hoe de oude Gianotti, ondanks zijn vermoeidheid bezig was, persoonlijk het paard van het tuig te ontdoen, met de liefkozende bezorgdheid van een moeder.

Zijn oude handen beïfden toen hij het edele dier het hoofdstel afnam, terwijl hij het op zachte toon in het Italiaans toesprak en het allerlei vleiende naampjes gaf.

De prachtige schimmel scheen zijn meester goed te verstaan en boog de fiere hals, om zich tussen de oren te laten strelen en zacht over de neus te laten strijken.

Maar inmiddels had Gianotti de beide heren ongemerkt en met een zachte kreet van blijde verbazing richtte hij zich op en zei, nu in heel goed Engels:

— Het verheugt mij, mylord, dat ik u weer zie. Gaat het u goed, sinds wij elkaar voor het laatst spraken?

— Zo goed als het in deze onvolmaakte wereld mogelijk is, graaf, antwoordde lord Aberdeen glimlachend. En u?

De oude graaf zuchtte even en zei toen:

— Ik geloof, dat het niet heel lang meer zal duren, mylord. Het kost mij hoe langer hoe meer moeite, ik word te oud. Soliman is een goed paard, een braaf paard, maar hij is nog heel jong en hij begint te merken dat ik hem niet zo goed meer de baas ben als twee jaren geleden.

— Dat is jammer, maar misschien is het tijdelijke inzinking. Zoiets komt meer voor... hoe gaat het met uw zoon? vroeg Lord Aberdeen vol belanstelling.

De fletse ogen van de oude man begonnen direkt te schitteren en zijn stem trilde, toen hij ten antwoord gaf:

— De jongen maakt het uitstekend, mylord. Hij heeft verleden jaar de hogeschool met een promotie cum laude verlaten; en hij heeft zich gevestigd en heeft nu al enige opdrachten.

— Zo mag ik het horen. Dan is uw werk dus ook niet vergeefs geweest, hernam Lord Aberdeen, terwijl hij de Italiaanse edelman, die inderdaad een edel mens was, met warmte de hand drukte.

Juist op hetzelfde ogenblik klonk op enige afstand een ruwe stem.

De man, die daar sprak, was niet te zien, want het gangpad splitste zich hier en hoog naar links en naar rechts af.

Maar de man schreeuwde hard genoeg, om aan het andere eind van de stal te kunnen worden gehoord.

— Ik zal jullie leren, jullie tuig, om behoorlijk te doen wat ik je gezegd heb. Lafbek, ik moest je met de zweep afranselen. En pas op, dat de tour zo straks lukt, of ik breek je de hals.

Een ogenblik daarna kwam de man, die gesproken had te voorschijn.

Hij droeg een paars tricoot, dat zijn gespierde gestalte op haar voordeligst deed uitkomen en daaroverheen een soort kamerjas, die met een koord kon wor-

den toegebonden, maar die nu openhing, want het was in de stallen erg warm op die zomeravond.

De man kon omstreeks veertig jaar zijn.

Hij had een niet onknap, maar glad gezicht, met brede kaken en zwarte ogen die nu van woede en opwindning schitterden.

Hij stampte driftig, met de voet, in een witte sandaal gestoken, op de houten vloer en hief nog eens dreigend de zware vuist op tegen een nog heel jong meisje en een jongeman, die hem op de voet waren gevolgd.

Ook zij droegen een tricoot van paarse zijde nauw aan het lichaam sluitend, maar de armen van het meisje waren bloot.

Het was een fijn, melancholiek gezichtje, nog wat smal, maar dat zich be-slist eenmaal zou ontwikkelen tot volle schoonheid, met grote, dromerige ogen van een eigenaardige, grijsblauwe kleur en prachtig blond haar, dat in een coiffure van golvende krullen was opge-maakt en door een fijn netje werd vast-gehouden, om losvallen te voorkomen.

De jongeman, die naast haar stond, was bijna 'n half hoofd groter, eveneens blond, met een regelmatig gezicht, dat nu tot zelfs onder de schminklaag ver-bleekt was en waarin de grote bruine ogen toornig flikkerden:

De kleine groep liep zwi-gend voorbij, toen zij daar de deftig geklede bezoekers zagen en pas een eind verder begon de man weer tegen zijn twee jonge met-gezellen uit te varen, te dreigen en te vloeken, tot zij uit het oog verdwenen waren.

Gianotti keek hen een ogenblik aan en zei toen hoofdschuddend op zachte toon:

— Dat is het trio «Falgari». Ik ge-loof echter niet, dat zij familie van el-kaar zijn, tenminste de man niet. Zij zijn een week bij ons, en ik moet zeggen, dat zij prachtig, maar levensgevaarlijk werken, ondanks het valnet.

— Ik zie hen voor het eerst, ant-woordde Lord Aberdeen zacht. Het lijkt mij een ruwe kerel.

— Een beest, antwoordde de oude man met een huivering van afschuw. Hij was nauwelijks een paar dagen bij ons, of hij toonde mij al, dat hij het land aan mij had, omdat ik mij een beetje afgezonderd houd en niet drink. Weet u, wat de ellendeling toen gedaan heeft om zich te wreken? Hij legde op het laatste ogenblik, juist voor ik in de zadel zou stijgen, een klein bosje met netels onder de staart van Soliman. Gelukkig werd het dier dadelijk onrustig en een van de stalknechts ontdekte de lage streek. Het dier zou mij natuurlijk dadelijk hebben afgeworpen door de pijn van die stekelige dingen.

— Die ellendeling! kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

— Wat zei hij eigenlijk tegen die jongelui, die met hem samenwerken? vroeg Lord Aberdeen.

— Het gaat, geloof ik, om een nieuwe toer, antwoordde de oude circusartiest hoofdschuddend. Die kerel speelt letterlijk met de dood. De jongen wilde wel, want die is ook nergens bang voor, maar het meisje durfde niet en toen trok hij natuurlijk partij voor zijn zuster.

— Zijn zij broer en zuster? Dat zou men zo naar het uiterlijke niet gezegd

hebben, antwoordde Lord Aberdeen.

— Vanochtend heb ik hen toevallig die nieuwe toer voor het eerst zien repeteren; ik ben heel wat gewend, maar mijn hart stond een ogenblik stil. Ziet u ik kan u dat niet zo uitleggen, maar het gaat om een onderdeel van een sekonde te vroeg of te laat. En degene, die moet springen, heeft een zo grote vaart, dat het best mogelijk is, dat hij buiten het net zou vallen, als hij misgreep. Maar daar komen de bezoekers al aan; de pauze is schijngaar begonnen. Zal ik nog het genoeg hebben u terug te zien, mylord.

— Zonder enige twijfel, graaf, antwoordde Lord Aberdeen. Ik denk hier vaker te komen en ik maak u mijn compliment over uw voortreffelijke rijkunst.

De beide mannen drukten elkaar de hand en Lord Aberdeen en zijn sekretaris verwijderden zich.

Zij keken nog even naar het drietal mooie Arabische schimmels, bewonderden de witte olifant en gingen vervolgens weer naar hun plaatsen.

Een dozijn stalknechten was juist druk bezig over de nu halfduistere arena het grote valnet te spannen.

HOOFDSTUK II.

HET TRIO FALGARI

Tien minuten later keerden de bezoekers geleidelijk weer uit de stallen terug, de schijnwerpers floepten weer aan, het orkest zette opnieuw schetterend in en een ogenblik daarna huppelde het trio Falgari de nu schel verlichte piste binnen.

Het was werkelijk een prachtig gezicht die drie onberispelijke gebouwde mensen daar te zien door de zoeklichten beschenen en die nu met katachtige behendigheid de ladder beklommen, die tegen het valnet was aangezet.

Van het strak gespannen net af klauterden zij verder omhoog, langs de dikke touwen, die uit de nok van het circus omlaag hingen.

Daar, op een hoogte van 25 meters van de grond, hingen de glinsterende trapèzes aan hun witte koorden.

De drie acrobaten klommen naar hun platforms.

De oudste, de zogenaamde «vanger» trok zijn trapèze naar zich toe, met hulp van het dunne touw, waaraan zij was vastgebonden en nu stonden allen

daarboven, kleine, paarse figuurtjes, sierlijk en toch krachtig.

De vanger zwaaid zich met zijn trapèze in de ruimte en hing zich daaraan met de hiel en op, die voorzien waren van sterke, haakvormige klemmen.

Zo zwaaid hij langzaam heen en weer met het hoofd omlaag.

Toen liet hij 'n korte waarschuwingskreet horen, klapte in de handen en de jongen aan het andere eind van de lange stelling, liet zich op zijn beurt in de ruimte vliegen.

De beide mannen ontmoetten elkaar halverwege; de jongen maakte een halve buiteling, zijn trapèze loslatend, en de vanger greep hem bij de voeten vast, en zo zwaaid zij samen eenmaal heen en weer, tot de jongen zijn eigen trapèze weer kon grijpen en als een vogel terugzwierde naar het smalle platform, vanwaar hij net was afgesprongen.

Het applaus steeg klaterend op en bevallig boog hij zich naar alle kanten, terwijl hij zich de handen droog wreef met hars bestreken doek.

Nu was het de beurt van het jonge meisje.

Met een onbeschrijfelijke elegance zweefde haar lichaam door de lucht en met vaste hand greep de vanger de handen, die zij hem toestak, na zich aan de knieën aan haar trapèze te hebben opgehangen, slingerde haar heen en weer tot zij veilig was teruggekeerd naast de jongeman, die haar geen ogenblik uit het oog had verloren.

De toeren volgden elkaar op en werden steeds moeilijker.

De springers of vliegers, zo luidt de vakterm, wentelden zich met weergaloze onverschrokkenheid om en om en maakten in de lucht hun salto's waarop de vanger hen met zekere hand telkens greep.

Tot de muziek zweeg en de moeilijkste, de nieuwe toer zou beginnen.

Broer en zuster klommen nog enige meters hoger, de trapèze met zich meenemend en samen, aan dezelfde smalle stok hangend, zetten zij zich af.

Nog altijd aan zijn voeten hangend,

zwaaid de vanger hen tegemoet, beiden maakten een dubbele salto en met een krampachtige greep vatte de man hen ieder bij een hand.

Onmiddellijk begreep Lord Aberdeen het gewaagde van deze toer.

Greep de vanger maar één hand in plaats van twee, dan bestond er grote kans dat, door de grote vaart, het vallende lichaam van broer of van zuster naast het net terecht kwam...

Wat Brand betreft, hij kneep met kracht de bovenarm van Lord Aberdeen en zei hees:

— Dat is met recht spelen met de dood. Het moest verboden worden.

— En het zal ook verboden worden, Charles, reken daar maar op, zei Lord Aberdeen met vaste stem.

Daarboven was de trapèze met de drie acrobaten uitgezwaaid en hing nu bijna stil.

De jongeman liet los; als een steen viel hij neer, even boven het net boog hij bliksemsnel rug en knieën en het net veerde hem als een bal op waarop hij met een behendige sprong het zand van de arena bereikte.

Het meisje en de vanger volgden hem op dezelfde manier en nu brak er een storm van applaus los, waarin de angstige spanning van het publiek zich een uitweg baande.

— Wij gaan nog eens naar de stallen, zei Lord Aberdeen zacht. Dat meisje en die jongen trekken mij ongemeen aan. Ik wil weten of die man die gevaarlijke toer nog denkt te herhalen, die misschien drie keer goed zal gaan en de vierde keer de dood van een van die twee jongelui ten gevolge kan hebben. En als hij dat denkt te doen, dan zal ik mijn invloed bij mijn oude vriend, Phileas Baxter, de hoofdinspekteur van politie, wel gebruiken om een verbod uit te lokken. Zelfs iemand, die geen verstand heeft van zulke dingen, moet begrijpen, dat hier op onverantwoordelijke wijze het noodlot wordt getart.

De twee mannen waren intussen opgestaan en vijf minuten daarna stonden zij weer midden tussen opgetuigde paar-

den, clowns, amazones, jongleurs en die-rentemmers.

Een stalknecht wees hun de kleedkamer, van Falgari en de jongeman, die bij het trio hoorde.

Raffles klopte op de deur en toen deze op een kier geopend werd door Falgari, die juist bezig was een interlockje aan te trekken, zei Lord Aberdeen hoffelijk:

— Neem mij niet kwalijk, heren, als ik u stoor, maar ik wilde graag eens even met u praten?

— Straks, als we ons hebben aangekleed, antwoordde Falgari grof en smeet de bezoeker de deur voor de neus dicht.

— Hij is een goed atleet, maar beleefd is hij bepaald niet, zei Lord Aberdeen, zonder zich kwaad te maken. Dan blijft er niets anders over dan even te wachten.

En zo liepen de twee heren langzaam op en neer in de smalle gang voor de kleedkamers, die alleen bestemd waren voor de « prima nummers », want de clowns en de mindere goden kleedden zich allen in een gemeenschappelijk vertrek. Hetzelfde gold voor het ballet.

Alleen het meisje, dat zojuist de gevaarlijke trapzetoer had verricht, had een kleedkamer voor zich zelf.

De jongeman scheen zich het meest te hebben gehaast, want de deur van zijn kamer ging al gauw open en hij kwam te voorschijn, goed gewassen, met heldere ogen en gekleed in een eenvoudig colbertcostuum, dat zijn lenige, doch krachtige figuur goed deed uitkomen.

Hij scheen de beide bezoekers niet eens te zien, maar stak de gang over, klopte op een vervelozende deur en vroeg zacht door het sleutelgat:

— Ben je al klaar, Silvia?

— Bijna, Gaston, klonk een zachte stem.

De jongen scheen blijkbaar vol ongeduld te wachten tot de deur openging en het knappe meisje te voorschijn kwam, helemaal gekleed en terwijl zij nog bezig was een hoedje op de blonde lokken te drukken.

Haar bleke gezicht had een angstige

uitdrukking, toen zij op de jonge acrobaat toeliep en zei, hem bij de arm grijpend:

— Het was vreselijk, Gaston. Ik durf niet. Laat hij mij maar slaan, maar ik doe het niet meer.

— Hij moest het eens wagen, je met een vinger aan te raken, antwoordde Gaston. Liever lopen wij weg en gaan wij samen wel ergens anders.

— Je weet toch zelf wel, dat dat niet kan, Gaston, hernam het jonge meisje zacht. Vergeet je dan ons contract? Nog minstens drie maanden moeten wij met hem samenwerken en al die tijd zijn wij verplicht bij Brusati en Trigona op te treden. Wij hebben toch geen geld om de boeten te betalen, als wij wegllopen.

— Toch zou ik liever bedelen, dan je opnieuw aan dat gevaar bloot te stellen! riep de jonge acrobaat uit, terwijl hij zijn arm beschermend om zijn zuster sloeg. Wij zijn wel verplicht om met hem samen te werken, maar niet om ons leven op het spel te zetten. Het is toch al gevaarlijk genoeg, lijkt mij.

Op dat ogenblik kwam Falgari zelf uit zijn kleedkamer en nu zag zijn gezicht er nog afstotender uit dan net, toen hij nog geschminkt was.

Hij liep regelrecht op het tweetal toe en riep op ruwe, schertsende toon:

— Wat heb ik jullie gezegd? Ging het niet voortreffelijk? Heb je wel gezien wat een succes we er mee hadden?

— Dat kan zijn Marco, maar wij doen die toer niet meer, zei Gaston bedaard maar vastberaden.

— Je herhaalt die toer niet? sprak de acrobaat hem tergend langzaam na. Van die grapjes houd ik niet. Morgen gebeurt het opnieuw en zolang als ik wil.

— Morgen gebeurt het niet, en nooit meer, antwoordde de jongeman met stemverheffing. Ik heb Silvia naast mij voelen trillen als een espenblad, voor wij de sprong waagden. Vanavond is het gelukkig nog goed gegaan, maar wij mogen het lot niet opnieuw tarten en wij weigeren om het nogmaals te doen.

— Zo... zo... mijnheer weigert? Ik zal je leren om ongehoorzaam te zijn.

De acrobaat liep op hem toe met dreigend opgeheven vuist.

Het was een ijzerharde, zware vuist, hard als een voorhamer.

Maar voor die vuist nog op het gezicht van de jongen had kunnen neerdalen, was plotseling Lord Aberdeen voor wie geen woord van het gesprek verloren was gegaan en die, een beetje verborgen door een paar grote pakkisten, had toegeluisterd, tussenbeide gekomen.

Verbluft week de ruwe kerel een stukje achteruit en hij stamelde van woede, toen hij zei:

— Bent u daar alweer? Dat is vanavond, geloof ik, drie keer. Dat is meer dan genoeg. Ga uit de weg, ik moet die kwajongen mores leren.

— Dan zult u het eerst mij moeten doen, want ik ga geen stap opzij, zei Lord Aberdeen kalm. Schaam je, om van uw kracht misbruik te maken tegenover iemand, die zoveel jonger is dan u? Hij heeft groot gelijk, dat hij weigert die toer te herhalen; hij hoeft zichzelf en zijn zuster niet aan een dodelijke val bloot te stellen.

De acrobaat was vaalbleek van drift geworden en siste tussen de tanden:

— Waar bemoeit u zich mee? Wat gaan u onze zaken aan? Schiet op, als u niet wilt, dat ik dat mooie overhemd van u eens verknoei.

Weer hief hij de zware vuist op, maar verder zou het die avond ook niet komen.

Razendsnel schoot de gebalde linkerhand van Zijne Lordschap vooruit en trof de acrobaat tegen de kin, die wankelde en toen met een doffe slag tegen de vloer sloeg.

Lord Aberdeen keek minachtend even op het roerloze lichaam neer en wendde zich toen tot het verschrikte tweetal met de woorden:

— Het spijt mij, dat ik u hiervan getuige heb laten zijn. Maar ik kon niet toelaten, dat die schurk, waar ik bij was, u zou mishandelen. U zou mij een groot genoegen doen, als u mij wilde toestaan, u naar huis te brengen.

De beide acrobaten keken eerst elkaar

daarna de spreker aan en toen zei Gaston zacht:

— Naar huis? Wij hebben hier geen huis, mijnheer. Hebt u dan de woonwagens niet gezien, die bij het circus horen? Daar wonen wij.

— Dan zal er toch wel een plekje te vinden zijn, waar wij ongestoord met elkaar kunnen praten, drong Lord Aberdeen glimlachend aan. U bent toch niet verplicht, dadelijk naar die woonwagen terug te keren?

— Wij moeten zorgen, voor twaalf uur binnen te zijn, mijnheer, antwoordde de jonge man.

— Nu, dan is er nog tijd genoeg, antwoordde Lord Aberdeen. Hier in de onmiddellijke nabijheid is een groot restaurant, waar wij rustig kunnen praten. Geloof mij, het is geen gewone nieuwsgierigheid, die mij dit verzoek doet doen. Ik geloof niet, dat u van jongsaf aan acrobaten bent geweest; u hebt ook helemaal geen Engels type.

— Ik ben een Fransman, mijnheer, tenminste, dat heeft men mij gezegd, merkte Gaston op.

— Weet u het dan niet zeker? vroeg Aberdeen verbaasd. Uw vader en uw moeder leven toch zeker nog?

— Ik heb ze nooit gekend, mijnheer.

Onder het spreken was het viertal de smalle gang al uit gelopen en ging nu door een achterdeur naar buiten.

De deur kwam uit op een pleintje, of binnenplaats, die gevormd werd door een tiental grote woonwagens, die in een kring waren opgesteld, zo dicht naast elkaar dat er maar hele nauwe doorgangen vrij bleven.

In sommige van die wagens brandde al licht, maar de meesten waren nog donker.

— Dit is de wagen waar Sylvia slaapt, met nog vier andere vrouwen, zei Gaston, op een van de grote wagens wijzend, en dat is mijn verblijf. En sta mij nu toe, u te bedanken voor uw tussenkomst, mijnheer, al ben ik bang, dat onze situatie daardoor niet beter geworden is. U kent Marco Falgari niet. Hij is een woesteling, wraakzuchtig en zonder me-

delijden, vooral als het om geld gaat. Hij wil zoveel mogelijk verdienen en daarom liet hij ons vanavond die gevaarlijke toer verrichten. Dan kan hij een hogere gage bedingen.

— Maar u bent toch niet aan die man gebonden; u kunt toch ieder ogenblik een andere weg inslaan, merkte Brand op, die vol belangstelling naar de jongelui had gekeken.

Maar Gaston schudde droevig het hoofd en antwoordde:

— Daar vergist u zich in, mijnheer. Wij hebben niet alleen ons contract, wij zijn nog door andere banden aan hem verbonden. Falgari is onze oom en ook onze voogd, als ik het zo mag noemen. Hij heeft ons tot acrobaten opgeleid en hij heeft dus zekere rechten op ons. Bovendien, wij vormen nu eenmaal een trio en het is niet zo gemakkelijk, een goede partner te vinden voor een nummer als het onze.

Lord Aberdeen had geen oog afgehouden van het fraai besneden, regelmatige gezicht van de knaap.

Hij werd getroffen door het zwaar-moedige in zijn uiterlijke, door de beschaafde klank van zijn stem, door zijn hele houding en door de manier waarop hij zich uitdrukte.

Hij wilde iets zeggen, toen de deur van de artiestengang door 'n ruwe hand werd opengeworpen en er iemand naar buiten kwam zwaaien, met een hoge hoed schuin op het gepommadeerde hoofd en die onnozel een liedje voor zich heen neuriede.

Er verscheen een minachtende uitdrukking op het gezicht van Gaston, toen hij zacht zei:

— Dat is Trigona, een van de direktoren. De kerel is, zoals gewoonlijk, weer stomdronken.

Inderdaad, daar kwam een van de direktoren aanwaggelen en vlak bij het groepje stond hij stil, om zijn uitgedoofde sigaar aan te steken, wat blijkbaar met grote moeite gepaard ging.

Zijn grof, opgezet gezicht met de git-zwarte geverfde snor werd rossig verlicht door het vlammetje van de lucifer,

toen hij, waggelend op zijn voeten, het dunne stokje bij zijn sigaar probeerde te brengen.

Hij stond een ogenblik verwezen voor zich heen te kijken tot hij plotseling Sylvia in het oog kreeg.

Hij deed een paar wankelende stappen naar haar toe en stak grinnikend zijn behaarde hand uit, om haar onder de kin te strijken.

Het meisje ging met een onderdrukte kreet van afschuw terug en dadelijk stond Gaston met een dreigende blik in zijn ogen naast haar.

— Laat haar met rust, dronkenlap, of je krijgt met mij te doen, zei hij woest.

Er kwam een vals licht in de ogen van de dronken direktEUR, toen hij hakte:

— O... zo... het bastaardje durft veel te zeggen. Pas jij maar op, ventje, pas maar op, meer zeg ik op het ogenblik niet.

Hij mompelde nog iets onverstaanbaars, waggelde verder en beklom niet zonder moeite het trapje van een van de grootste woonwagens, waarin hij verdween.

Gaston stond geruime tijd doodstil op dezelfde plek, met gebalde vuisten en met moeite kwamen de woorden over zijn lippen, toen hij zei:

— Hoe noemde de kerel mij toch? Wat zei hij daar, Sylvia? Een bastaard noemde hij mij? Wacht, ik zal hem dadelijk opheldering gaan vragen.

Hij deed al een stap in de richting van de wagen, maar Sylvia legde haar hand met een smekend gebaar op zijn arm en zei:

— Doe het niet, Gaston. Die man weet toch niet wat hij zegt. Laat hem toch aan zijn lot over; hij is dronken.

Lord Aberdeen had geen woord van het korte voorval gemist en hij had de uitdrukking gezien op het gezicht van de dronken direktEUR.

En zijn verlangen werd nog groter, nader kennis te maken met de knaap en zijn knappe zuster.

Hij nam Gaston bij de arm en zei:

— Als dat daar uw wagen is, laten wij daar dan binnengaan. Het restaurant komt dan later wel. Ik zou graag eens iets uit uw verleden vernemen.

— Er valt, helaas, niet veel te vertellen, mijnheer, zei Gaston met een droevig gezicht. Iedere avond optreden, iedere middag en vaak ook 's ochtends repeteren, om lenig en krachtig te blijven. Weinig tijd om te lezen en iets te leren, steeds reizen en trekken, dronkenschap en liederlijkheid om je heen en het vooruitzicht op een dodelijke val.

— U houdt dus niet veel van uw beroep? vroeg Brand.

— Ik heb er een gloeiende hekel aan, mijnheer. Niet om mijzelf, niet omdat ik laf ben, geloof dat niet, maar voor mijn zuster. U weet niet wat voor angsten ik uitsta daar boven op het platform, als zij zich, aan de trapèze hangend, in de ruimte werpt.

— Ik kan het mij voorstellen, antwoordde Lord Aberdeen zacht.

Met z'n vieren waren zij nu de kleine trap opgegaan, die naar een klein balkon voerde, vanwaar een deur toegang gaf tot het inwendige van de grote woonwagen.

Zij moesten eerst de kitchinette passeren en kwamen toen in een ruimte, waar straks de vier opklapbedden neergeslagen zouden worden, die nu nog in de zijwanden waren verborgen.

Op planken stonden en lagen tal van voorwerpen, riemen, een zware zweep, een lange vork om wilde dieren in bedwang te houden, tinnen bekers, flessen, een spel kaarten, een scheerdoos en andere dingen.

In het midden stond een smalle tafel op twee ijzeren stangen, die eveneens neergeklapt kon worden, zodat men gemakkelijker aan weerskanten kon passeren.

— Ik kan u alleen een paar tabouretten aanbieden, heren, begon Gaston met een flauwe glimlach. Dit is mijn hoekje.

— Zijn die boeken van u? vroeg Lord Aberdeen nieuwsgierig, terwijl hij wees op een kleine boekenrek, gevuld met

blijkbaar veel gelezen boeken.

Gaston kreeg een kleur, toen hij antwoordde:

— In mijn weinige vrije tijd lees ik zoveel mogelijk, mijnheer.

Op goed geluk nam Lord Aberdeen een van de boeken van de plank en las de titel.

Het was een deel van «de geschiedenis der Franse revolutie» van Jaures.

Lord Aberdeen keek vol belangstelling naar die jonge acrobaat, die in zijn vrije tijd interesse bleek te hebben in dergelijke lectuur.

Hij bladerde even in het boek, toen zijn aandacht getrokken werd door een bladwijzer.

Het was een stukje perkament, ongeveer een decimeter lang en half zo breed en aan de voorkant beschreven met Latijnse woorden, in dat sierlijke schrift, dat de monniken, de enige, die in het begin van de Middeleeuwen de edele schrijfkunst machtig waren, zich hadden eigen gemaakt.

De hoofdletters waren met rode, de gewone met zwarte inkt geschreven, die nog maar weinig verbleekt was.

De achterkant van de perkamenten bladwijzer vertoonde enige grillige tekeningen, van die eigenaardige stijfheid die de primitieven kenmerkt en bovenaan stond een soort wapen, waaronder een wapperend lint, waarop ook een paar Latijnse woorden waren geschreven.

De lettertjes waren heel klein en Lord Aberdeen moest ze dicht bij de ogen houden, voor hij kon lezen wat er stond: «Ora et Labora» — Bid en werk.

Lord Aberdeen nam het papiertje voorzichtig op en vroeg toen vol belangstelling:

— Is die bladwijzer van u?

— Ja, mijnheer.

— Bezit u het al lang?

— Zolang ik mij kan herinneren. Ik vond het eens bij toeval tussen oude kleertjes, die ik als klein kind gedragen heb. Ik meen mij flauwtjes te herinneren dat ik als kind al met dit mooie papiertje speelde. Ik heb het altijd bewaard en het naderhand als bladwijzer gebruikt, maar

dat het dat werkelijk is, dat hoor ik voor het eerst uit uw mond. Interesseert u zich werkelijk voor zulke dingen?

— Heel sterk. Mijn vriend hier echter nog meer. Hij zal u kunnen zeggen, dat dit een prachtig specimen is van de bladwijzers, zoals die in het begin van de 15e eeuw gebruikt werden, toen nog maar heel weinig personen behoorlijk konden schrijven. Dit is beslist het werk van geleerde monniken, die de bladwijzer gemaakt hebben voor een of andere adellijk heer en waarschijnlijk een Fransman, te oordelen naar dit wapen. Wat zeg jij er van, Charles?

De vraag was gericht tot Brand, die de bladwijzer vol aandacht bekeken had en nu zei:

— Dat wapen is beslist Frans. Ook de wijze van verdeling van de Latijnse woorden wijst daar op. Het is een heel mooi en ook een zeldzaam staaltje van Middeleeuwse calligrafie. De edelman, aan wie het heeft toebehoord, was, zijn tijd in aanmerking nemend, een ontwikkeld man, die al een kleine boekerij bezat, want hier in de benedenhoek vind ik in het Latijn vermeld: «Behorend tot de boekerij van graaf Passerat de Silans, heer van Charmoy.»

Het was alsof er plotseling een schok door Lord Aberdeen heenging, bij het horen van die laatste naam.

Hij wierp dadelijk he gesprek over een andere boeg, klapte het boek dicht, zette het weer op het rek, liet zich een

en ander vertellen uit het verleden van de jongeman en zijn zuster, maar nam snel daarna afscheid, met de belofte, zijn bezoek te zullen herhalen.

Nauwelijks stond Lord Aberdeen met zijn vriend Brand buiten de kring van woonwagens, of hij zei opgewonden:

— Nu weet ik, waarom het gezicht van die jongen mij vaag bekend voorkwam. Komt het jou zelf niet voor, dat je zijn gezicht al eens vroeger gezien hebt, Charles?

— Ik kan mij werkelijk niet herinneren...

— Ik des te beter. Ik heb zijn gezicht al eens meer gezien, en toen hoorde het tot een edelman, de heer van Charmoy, die in 1680 geschilderd werd door Leonardo Da Vinci, en wiens beeltenis hangt in het Louvre in Parijs. Vertel mij eens, Charles, hoe staat het met je acrobatiek?

— Mijn hemel, hoe kom je daar zo plotseling bij, Edward? vroeg de jonge man verbaasd.

— Dat is minder onlogisch dan jij denkt! riep Lord Aberdeen uit. Er is iets met die jongen, dat mij sterk interesseert. Ik wil hem van dichtbij gadeslaan en daartoe is het nodig, dat wij deel uitmaken van het circus van de heren Brusati en Trigona. Morgen melden wij ons aan, jij, Henderson, onze brave reus en ik, als parterre acrobaten, en mijn naam is niet John Raffles, als wij niet dadelijk worden aangenomen.

HOOFDSTUK III.

HET NIEUWE NUMMER

Het was omstreeks tien uur in de morgen, toen drie mannen de kring binnen stapten, achter het reusachtige circus gevormd door de woonwagens en die hun schreden richtten naar de grootste wagen, waar op de zijwand met grote zwarte letters het woord «Direzzione» geschilderd was.

Er kwam een stalknecht aanlopen, die vroeg wat zij wilden en een van de mannen, die alle drie vrij opzichtig gekleed waren, antwoordde:

— Ik moet je baas spreken, jongen.

— Welke? Ik heb er twee.

— Alle twee voor mijn part.

De stalknecht wierp een schuinse blik

op de grootste van de drie mannen, een ware reus, met de schouders van een Hercules, benen als brugpijlers en geweldige handen en verdween in het binnenste van de wagen, waar een ogenblik later de heer Trigona in eigen persoon op het balkon verscheen, in zijn hemdsmouwen, zonder boord en met een dikke sigaar tussen de lippen.

Hij scheen aan het werk te zijn, tenminste hij had een vulpen in de hand en vroeg tamelijk ongeduldig:

— Wat is er? Wat wilt u?

— We willen u eens spreken mijnheer, u bent zeker de directeur?

— Een er van. Wat wouwen jullie?

— Werken, antwoordde de woordvoerder van het kleine groepje lakoniek.

— Wat doe je?

— Parterre-acrobaten.

— Waar het laatst geweest?

— Al in geen maanden in het publiek opgetreden.

Trigona trok een bedenkelijk gezicht en mopperde toen:

— Dan zou ik jullie op de bonnefooi moeten nemen; dat is wel wat gevaarlijk. We zouden wel plaats hebben voor een goed nieuw nummer, maar...

Hij zweeg, toen zijn oog op de reus van het trio viel.

Trigona had ongetwijfeld in zijn lange leven als circusdirecteur heel wat atletische figuren gezien, maar zo'n evenredigheid van bouw, zo'n volkomen harmonie bij een menselijk wezen van die grootte en die omvang, had hij nog zelden gezien.

Hij scheen zich te bedenken en vroeg toen opnieuw:

— Kennen jullie nog al wat?

— U kunt er zich wel dadelijk zelf van overtuigen, als u de moeite doet mee naar de piste te gaan.

— Goed. Is jullie «drager» sterk?

De man die tot dusverre het woord gevoerd had, gaf de reus een wenk en het volgende ogenblik voelde Trigona zich aangegrepen door twee geweldige handen, hoog in de lucht geheven, een tijdlang vastgehouden en toen langzaam en voorzichtig weer op de grond neerge-

zet, na over het hek van zijn balkon te zijn getild.

— Knap! zei de directeur kortaf, terwijl hij zijn vest gladtrok. Ik weeg 104 kilo, zonder kleren. Nu, wij zullen wel eens kijken, ga maar mee. Hoe is je naam?

— Trio Radolin.

— Je eigen naam bedoel ik.

— Matthews

— Jij bent aansprakelijk?

— Ja, ik teken.

— Nu, misschien worden we het wel eens.

Onder het spreken waren de vier mannen naar de artiestengang gelopen en een paar minuten later stonden Raffles en Charles Brand, nu vergezeld door de Herkulische chauffeur James Henderson midden de arena.

Er werd juist door sommige leden van het gezelschap geoefend en straks zouden Raffles en Brand de vuurproef van de herkenning moeten doorstaan, want ook het trio Falgari was in de arena en stond op het punt, naar de trapèzes te klimmen.

Er was een clown, die, in zijn hemdsmouwen en met zijn flambard op het hoofd, bezig was een varken af te richten, dat erg uit zijn humeur scheen te zijn en telkens woedend naar hem beet en in een hoekje was een man met grijzend haar bezig, een klein meisje de eerste beginselen bij te brengen van het lopen over de gespannen draad.

Nog wat verder studeerde een jongeman met een bleek gezicht, die op het programma vermeld stond als de «Koning der Jongleurs», een paar nieuwe toeren in met ballen en hoepels.

Al die mensen hielden een ogenblik op, om naar het drietal te kijken, dat net de tent was binnengestapt, voorafgegaan door de directeur in hoogsteigen persoon.

Maar Raffles had wel gezorgd voor een uitstekende vermomming, want geen van de drie Falgari's herkende in de krachtig gebouwde, zwartharige atleet ook maar een sekonde de edelman met het grijzende haar, met wie zij de avond

te voren hadden kennis gemaakt.

Wat Brand betreft, hij had zich steeds een beetje op de achtergrond gehouden en zich maar zelden in het gesprek gemengd en een beetje zwartsel op de wenkbrauwen, een kleurmiddeltje voor het haar, waren voldoende geweest, om ook hem tegen herkenning te vrijwaren.

Wie zou er trouwens aan hebben durven denken, dat die deftige circusbezoekers en deze met nagemaakte elegance geklede kunstmakers dezelfde waren.

Er werd een weinig plaats gemaakt en een kleed van stevige stof werd over het zand uitgespreid.

Raffles, Brand en Henderson deden, zonder zich in het minst te storen aan de nieuwsgierige blikken, die op hen gericht werden, jas en vest uit.

Trigona, nog altijd lurkend aan zijn dikke sigaar, was met gekruiste armen op de eerste rij van de schuin lopende bankenrijen gaan zitten en keek aandachtig toe.

De drie sollicitanten waren nog geen vijf minuten aan de gang, of de circusdirecteur begreep, dat hij hier de hand kon leggen op een drietal parterreacrobaten, zoals hij er in lange tijd geen gezien had.

De grootste, de zwaargebouwde reus was van een kracht, die ongelooflijk scheen, de beide anderen van een sierlijkheid en lenigheid, die de moeilijkste toeren voor hen tot een spel schenen te maken.

En de reus gooidé met hen, alsof zij kaasballen waren.

Na tien minuten riep Trigona uit:

— Jullie kunt je wel weer aankleden. Ik neem jullie. Ga maar met mij mee, dan maken wij de rest in orde.

De 3 mannen knoopten hun overhemd weer dicht, trokken vest en jassen aan en volgden langzaam de ongeduldige directeur.

Raffles liep daarbij vlak langs Marco Falgari, die hem even onderzoekend opnam, maar op wiens gezicht geen enkel teken van herkenning te lezen was.

Enige meters verder liep Raffles Gaston voorbij.

De jongeman was in zijn tricot onder een soort kamerjas.

En in het voorbijlopen vroeg hij zacht:
— Gaat de nieuwe toer door?

De jongeman keek hem ten hoogste verbaasd aan en antwoordde toen:

— Voorlopig niet. Maar mag ik weten hoe u weet, dat...

Hij kreeg echter geen antwoord, want Raffles was al weer verder gelopen, met de handen in de zakken.

Trigona stond al ongeduldig op hem te wachten aan de voet van het kleine trapje, dat naar zijn bureau op wielen voerde en 'n ogenblik later stonden zij allen in het kleine rijdende kantoortje, dat was volgehangen en beplakt met foto's van beroemde paardrijdsters, danseressen, slangenbezwearersters en andere vrouwelijke artiesten.

Er stond een schrijfbureau, een loketkast en een paar gemakkelijke stoelen.

Op een kleine, ronde tafel stond een fles port en daarnaast een glas, waaraan het duidelijk te zien viel, dat er net nog uit gedronken was.

Direkteur Trigona scheen al vroeg in de ochtend een begin te maken met zijn geliefkoosde uitspanning.

Hij nam uit een portefeuille een gedrukt contract, legde het voor zich neer, liet zich achterover in zijn gemakkelijke bureaustoel zakken, rolde de dikke sigaar van de ene mondhoek naar de andere en vroeg toen:

— Wat moeten jullie verdienen?

Wij zullen het schappelijk met u maken, directeur, omdat wij maanden niet zijn opgetreden, gaf Raffles ten antwoord en noemde 'n bedrag, niet zo laag dat het wantrouwen kon inboezemen, maar evenmin zo hoog, dat de directeur er niet aan zou kunnen denken hen te nemen.

Het scheen Trigona echter nogal mee te vallen, want zijn zwarte ogen glommen, toen hij het contract begon in te vullen.

— Voor hoeveel tijd? vroeg hij onder het schrijven, zonder op te zien.

— Laten wij zeggen: voorlopig veertien dagen. Vallen wij erg in de smaak,

dan kunnen wij nog altijd prolongeren.

— Maar ik heb mijn mensen altijd veel langer! riep de directeur uit.

— Dat is wel mogelijk, maar wij zijn ook iets bijzonders, zei Raffles droogjes. En voor ik het vergeet, voor stalwerk zijn wij niet te krijgen, denk daarom. Wij maken ons nummer en verder geen nieuws.

Trigona keek even bedenkelijk, want alleen de allereerste artiesten, die niet vast aan de troep verbonden bleven, waren vrijgesteld van het werk met bezem en hark.

Alle anderen moesten als pikeurs of stalknechts meehelpen.

Maar het eind was toch, dat het «Trio Radolin» van die verplichtingen zou worden vrijgesteld.

In dat opzicht stonden zij dus zelfs boven het beroemde Trio Falgari, waarvan de mannenlijke leden verplicht waren, als pikeurs mee te helpen, tot het tijdstip waarop zij moesten optreden.

Daarna waren zij vrij om te doen wat zij wilden, in tegenstelling met de mindere goden, die alleen even hun livrei mochten uitgooien, om hun nummer ten beste te geven en ze dan dadelijk weer moesten aantrekken, om opnieuw stalbezem en hark te pakken.

Raffles zette de naam Matthews onder het contract, hij kreeg een duplicaat, waaronder Brusati zijn naam al had gezet en de overeenkomst was gesloten.

Trigona gaf snel de nodige bevelen voor de drukker van de programma's want nog diezelfde avond zouden de parterre-acrobaten debuten.

— Dat is vlug en goed gegaan, zou ik zeggen, zei Raffles zacht glimlachend, toen de drie mannen weer langzaam naar de artiestengang terugliepen. Wij zijn nu tenminste in staat, die Falgari eens wat beter op de vingers te kijken, en ook onze waarde directeur Trigona. Het spookt mij nog altijd door het hoofd, dat hij gisteravond onze jonge vriend Gaston het scheldwoord bastaard heeft toegeslingerd.

— Toen was hij dronken, merkte Brand op.

— Dat is zo, maar het spreekwoord luidt: dat kinderen en dronken mensen de waarheid zeggen. Intussen moet ik je zeggen niet goed te begrijpen, wat hij met dat woord eigenlijk bedoelde.

— Waar gaan wij nu heen?

— Wij gaan nog eens naar binnen en maken dan nader kennis met Gaston en zijn zuster. De bladwijzer, die wij gisteren in de hand hebben gehad, heeft mij heel nieuwsgierig gemaakt. Gaston zei, zich te herinneren, een geruime tijd met dat stukje papier te hebben gespeeld, toen hij nog een klein kind was. Ik vraag mij af, hoe dat mogelijk kan zijn geweest, als het niet in het bezit was van zijn ouders. En als zij het bezaten, hoe kwamen zij er dan in 's hemelsnaam aan?

— Misschien is de bladwijzer wel per ongeluk in een of ander oud boek blijven zitten, dat de familie Charmoy kan hebben verkocht.

— Zulke boeken verkoopt een adellijke familie niet, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Tenzij zij heel arm zijn en daarvan is hier zeker geen sprake. Voor zover ik het die korte tijd heb kunnen nagaan, behoort de grafelijke familie Passerat de Silans tot de rijkste in heel Frankrijk.

— Hoe zou die jongen er dan aan hebben moeten komen?

— Dat is juist de vraag die mij bezig houdt, Charles. Er is echter nog méér. Hoe meer ik hem aankijk, hoe frappanter zijn gelijkenis met het portret van de heer van Charmoy in het Louvre in Parijs mij opvalt. Ik heb vanochtend nog eens in de geïllustreerde catalogus gebladerd en zelfs op de reproductie is die opvallende gelijkenis te zien.

— Maar wat denk je dan eigenlijk? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het is niet zo gemakkelijk te zeggen, wat ik denk. Natuurlijk kan hier nog toeval in het spel zijn, ofschoon het dan een toeval van een eigenaardige aard is. De jongen zou ook een natuurlijke zoon kunnen zijn van een van de laatste graven van Silans en daarop zou

dan het scheldwoord kunnen slaan, dat die dronken kwibus hem gisteren naar het hoofd slingerde.

— Uitstekend, maar dat zou dan zijn bezit van die eeuwenoude bladwijzer niet verklaren.

— Dat is zo, daarentegen wel de aanwezigheid van die zuster, waarmee ik anders, eerlijk gezegd, niet goed raad zou weten. Het komt wel eens voor, dat een adellijke spruit, om de een of andere reden verdonkeremaand wordt maar dat men dan tegelijkertijd zijn zuster laat verdwijnen, dat komt al heel weinig voor, omdat het meestal overbodige moeite is. Een vrouw erft in Frankrijk nu eenmaal geen landgoed, ook geen titel, tenminste niet in rechte lijn en ook niet het hoofdfortuin. Nu, de toekomst zal ons dat alles misschien wel duidelijk maken.

— Hoe is eigenlijk de erfopvolging bij de Franse adel?

— Heel eenvoudig, en in grote lijnen dezelfde als bij ons. Als er zoons zijn erft de oudste de titel, het kasteel en het leeuwenandeel van het hele fortuin, als dat er is. De op hem volgende zoon moet zich met minder tevreden stellen. Sterft de oudste zoon voor de vader, dan gaan natuurlijk zijn rechten over op zijn jongere broer en zo vervolgens. Zijn er helemaal geen zoons dan komt voor de aanvaarding van de titel allereerst de broer van de vader in aanmerking en na hem diens oudste zoon en zo vervolgens, wanneer zij er zijn; en zijn zij er niet, dan sterft het geslacht uit, want de titel kan nooit rechtstreeks overgaan op een vrouw. Heeft de graaf dus geen zoon, dan erft in de eerste plaats zijn broeder, dan zijn neef titel en fortuin.

— En neven van zusterszijden?

— Die kunnen nooit in aanmerking komen. Titels vererven in Frankrijk alleen in de mannelijk linie.

Onder het spreken waren zij al weer binnengegaan, volgden de nauwe gang, bereikten de stallen, waar op dat ogenblik de paarden werden geroskamd en stonden een ogenblik daarna weer in de

piste.

Daar helemaal boven, in het valse licht, veroorzaakt door een mengeling van het gewone daglicht en het schijnsel van een paar grote schijnwerpers, waren de drie luchtacrobaten nog altijd bezig met hun oefeningen.

Falgari schreeuwde nu hard en met ruwe stem zijn bevelen en van zijn sierlijkheid van de avond was weinig over.

Hij had zijn broek eenvoudig wat omgeslagen, zijn jas uitgetrokken en werkte in dat weinig bevallige costuum.

Het meisje en de knaap deden hun sprongen boven het uitgespannen net met dezelfde nauwkeurigheid als 's avonds, maar de nieuwe, moeilijke toer kwam niet voor.

De jongelui wisten niet, dat de vreemde heer, die hen de avond te voren beschermd had, nog diezelfde nacht bewerkt had, dat de politie Falgari een waarschuwing had laten toekomen, om zijn gevaarlijke toer niet te herhalen, wanneer hij niet met de strafrechter in aanraking wilde komen.

Die bedreiging scheen voldoende te zijn geweest, om de ruwe kerel van zijn plannen te doen afzien.

De clown met zijn kwaadaardig varken was nog altijd met onuitputtelijk geduld aan de gang en als een soort beloning voor de geslaagde toer kreeg de knorrende krulstaart telkens een half rotte appel, die hij vol welbehagen oppeuzelde.

Raffles, Brand en de reusachtige Henderson gingen kalm zitten en wachtten, tot de Falgari's met hun oefeningen klaar zouden zijn.

De trapèzes werden eindelijk weer vastgemaakt, de drie acrobaten sprongen achtereenvolgens in het net en duikelden daarna over de rand, om zich luchtig in het zand van de piste te laten vallen.

Al gauw was de vriendschap aangeknoopt en Gaston scheen zich instinctief aangetrokken te voelen tot zijn nieuwe collega met het ernstige, krachtig getekende gezicht en de doordringende grijze ogen.

HOOFDSTUK IV.

ONDERZOEKINGEN

Diezelfde middag brachten Raffles en Brand een bezoek aan het Brits Museum en wel voornamelijk aan de afdeling archeologie en snuffelden daar alles na wat zij over het geslacht van de graven Passerat de Silans te weten konden komen.

Het bleek hun, dat de eerste graven van die naam al in oude oorkonden van het jaar 1430 genoemd werden.

Enige van hen vochten mee onder de vaan van Jan Zonder Land en velen hadden aan de kruistochten deelgenomen.

Tijdens de revolutie ontsnapte het kasteel van de Silans, in Vendôme gelegen, als door een wonder aan de plunderzucht van het tot razernij geprikkeld grauw en het grafelijk slot moest nog altijd op dezelfde plek staan.

Maar de boeken in het Museum gingen maar tot aan het Directoire-tijdperk en om iets naders te weten te komen, zouden zij dus andere bronnen moeten aanhoren.

Niets was echter gemakkelijker, zoals al gauw bleek.

Want het eerste het beste reisbureau kon hun vertellen, dat het oude slot in Vendôme nog altijd door afstammelingen van het beroemde grafelijke geslacht bewoond werd.

Nog één stap verder en Raffles zou te weten komen wat hij weten wilde.

Hij ging daarvoor naar het Frans Consulaat, waar men hem beloofde, inlichtingen te zullen inwinnen en twee dagen later hoorde hij al dat omstreeks 15 jaar geleden, titel, landgoed en familievermogen uit de handen van de oude graaf Henry Passerat de Silans waren overgegaan in die van zijn neef Julien de Charmoy, de oudste zoon van zijn broer,

die al achttien jaren geleden stierf.

Raffles verliet het Consulaat na de onkosten van het onderzoek te hebben voldaan en ging wat hij gehoord had vertellen aan Brand, in een klein café, dicht bij de plek waar het circus was opgeslagen en waarvan zij een soort hoofdkwartier hadden gemaakt.

De jongeman wachtte hem op, gezeten achter een onschuldig glas melk, want er werd in die dagen veel van de krachten van de drie mannen gevergd.

— En? vroeg hij lakoniek.

— Wel, ik weet nog niet erg veel, maar toch wel, dat vijftien jaren geleden, titel en fortuin aan een zijlinie zijn overgegaan, natuurlijk wegens gebreke aan een rechtstreekse stamhouder.

— En die stamhouder is natuurlijk onze vriend Gaston? vroeg Brand, met zijn neus boven zijn glas melk en een gultige tinteling in zijn blauwe ogen.

— Natuurlijk, je houdt mij voor een romantische dwaas, die weer allerlei onmogelijke dingen fantaseert, zei Raffles kalm, terwijl hij tegenover Brand ging zitten. Nee, verontschuldigd je maar niet, het is duidelijk op je gezicht te lezen.

— Ik denk er ook niet aan om mij te verontschuldigen, protesteerde Brand. Ik heb toch gelijk. Die jongen zal vijftien jaar geleden wel gekidnapt zijn of iets dergelijks? Ontvoerd door handlangers van de tegenwoordige titelhouder? Door zigeuners opgelicht?

— Ja, iets dergelijks, antwoordde Raffles heel kalm.

Brand keek van zijn glas melk op, om Raffles met wijddopen ogen aan te starren en pas na enige ogenblikken klom het vol verbazing van zijn lippen:

— Het is dus geen grap? Geloof je dat echt?

— Het lijkt mij althans waarschijnlijk, antwoordde Raffles. Jij maakt er een grapje mee, maar ik rijg eenvoudig enige feiten aan elkaar en aan het einde van die keten kom ik tot de slotsom, dat Gaston inderdaad in nauwe betrekking moet staan met wat ik net op het Franse Consulaat hoorde.

— Dat is sterk! barstte Brand los.

— Waarom? Ik had bijna gezegd, dat het heel gewoon is. Men leest dergelijke dingen vaak in boeken, haalt dan glimlachend de schouders op en mompelt met iets van medelijden in zijn stem voor zich heen: «Louter verzinsels!» En dan vindt men iets dergelijks een week later in zijn lijfblad, de feiten zijn onmogelijk te weerleggen, zij zijn dikwijls nog romantischer dan de stoutste fantasie van een romanschrijver kon bedenken, en dan zwijgt de lezer, of hij zegt ten hoogste: «Dat is kras!» zoals zeker iemand van mijn vrienden zo net deed. Welbeschouwd bestaat er ter wereld absoluut niets wat de moeite van de verbazing waard is, want alles kan gebeuren, als het vroeger al niet eens gebeurd is. Hoeveel mensen hebben er niet medelijdend gelachen toen er voor het eerst over de bende van het «Kwade Oog» gesproken werd? Het was nonsens, zoiets bestond niet, zei men. Sla nu de bladen op en op de fotopagina's kun je zelfs afbeeldingen zien van mannen in zwarte mantels en met zwarte kappen over het hoofd, die op de borst een woest starend tijgeroog geschilderd hebben; een zusje van het «Kwade Oog», dat wij zo hardnekkig bestreden hebben. En daarom blijf ik bij je wat ik net heb gezegd.

— En hoe wil je dat bewijzen? vroeg Brand, die absoluut niet overtuigd scheen te zijn.

— Door het nader te onderzoeken. Als ik naar de verblijfplaats van de Silans telegrafeer en ik krijg ten antwoord, dat ongeveer vijftien jaren geleden graaf Henry een enige zoon had, die spoorloos verdween, toen hij nog een jongen was van vijf jaar, zal je dan toestemmen, dat ik toch wel eens

gelijk kon hebben?

— Dan zou ik de zaak zeker uit een heel andere gezichtshoek bekijken! riep Brand uit. Dan zou inderdaad de kans groot worden, dat je gelijk hadt.

— Dat denk ik ook, antwoordde Raffles droogjes. Ga zelf toch maar eens na. Die gelijkenis zou desnoods nog toevallig kunnen zijn. Maar wij vinden ook een bladlegger, die aan de grafelijke familie heeft toebehoord en die blijkbaar ontsnapt is aan het spiedend oog van degenen, die de knaap roofden. Hij is een Fransman. Zijn hele verschijning, al wat hij doet, de manier waarop hij denk en spreekt, toont duidelijk aan dat hij geen ras-acrobaat is, maar wel een ras-edelman. Adellijk bloed verloochent zich nooit, onder geen enkele omstandigheid, en de weinige uitzonderingen bevestigen alleen maar de regel. Gaston herinnert zich met de bladwijzer te hebben gespeeld, waar kan hij dat anders gedaan hebben dan in zijn ouderlijk huis? Nog gisteren sprak hij ervan hoe hij een vage herinnering had aan een prachtig park, aan bedienden die voor hem vlogen, aan een zacht bedje met een troonhemel er boven, aan zilveren vaatwerk, aan een pony, een kamer vol speelgoed en andere heerlijkheden van een kind. Dat kan hij zich toch onmogelijk verbeeld hebben.

— Maar, dat meisje dan? Dat is dan zijn zuster niet?

— Daar heb ik ook al direkt aan getwijfeld, amice. Er is absoluut geen familiegelijkenis tussen die twee.

— Is zij soms ook gestolen? vroeg Brand, met dezelfde olijke tinteling in zijn ogen.

— Je drijft er de spot mee, dat merk ik wel. Gestolen is zij waarschijnlijk niet maar ook zij hoort niet thuis te midden van deze ruwe kerels. Zij is een Schotse, zoals ik al heb uitgevonden en haar moeder moet een heel goede paardrijdster zijn geweest.

— Maar waarom denken die twee dan in 's hemelsnaam, dat zij broer en zuster van elkaar zijn?

— Zij zijn waarschijnlijk van kinds-

been af samen geweest en de rovers van Gaston hebben misschien wel dadelijk de indruk gevestigd, dat zij broer en zuster waren, om een ontdekking van het misdrijf des te moeilijker te maken.

— Ik geloof, dat je Gaston geen groter dienst zou kunnen bewijzen, dan door hem te zeggen, dat Sylvia zijn zuster niet is.

— Waarom denk je dat?

— Omdat die jongen van dat meisje op een andere manier houdt als een broer het van zijn zuster doet.

— Iets dergelijks meende ik ook inderdaad te hebben opgemerkt. Nu, als mijn vermoedens bewaarheid worden, dan hoop ik de arme jongen gauw gerust te kunnen stellen.

— Zou hij zelf geen notitie hebben van zijn afkomst?

— Hoe zou dat mogelijk zijn? Hij kan niet ouder geweest zijn dan vijf of zes jaar, toen hij, tenminste wanneer onze vermoedens juist zijn, uit het ouderlijke huis werd geroofd. In het woelige leven dat daarop volgde, zijn de herinneringen aan zijn vroegste jeugd natuurlijk helemaal uitgewist.

— Wie zou volgens jou de rover hebben kunnen zijn?

— Dat is al heel moeilijk te raden. Vergeet niet, dat het vijftien jaren geleden is.

— En het zou gebeurd zijn op bevel van de tegenwoordige heer van Charmoy?

— Wie zou er anders enig voordeel bij hebben gehad?

— Dat is zo. Maar mij dunkt, dat die graaf Julien toch nooit helemaal gerust kan zijn betreffend het lot van zijn neef. Hij heeft de rover door hem zijn opdracht te geven, natuurlijk tot zijn medeplichtige moeten maken en het komt wel eens voor dat handlangers vroeg of laat berouw krijgen.

— En ook, de handlangers proberen, opnieuw een bron te laten vloeien, die al opgedroogd scheen, merkte Raffles op. De rover heeft zeker veel geld ontvangen voor zijn misdaad, maar dat geld kan zijn opgeraakt en hij kon wel eens

willen proberen, de voorraad opnieuw aan te vullen. Maar dit is allemaal maar gepraat; het is zeer goed mogelijk, dat de medeplichtigen al gestorven zijn en wij moeten trouwens eerst bericht afwachten uit Vendôme.

Een half uur later verzond Raffles een telegram met betaald antwoord aan de prefect van het Departement Vendôme en nog voor de voorstelling begon die avond, had Raffles de volkomen bestigting in handen van wat hij vreesde.

De prefect deelde hem in zijn antwoordtelegram mee, dat inderdaad ongeveer vijftien jaren geleden de kleine Gaston de Charmoy noodlottig om het leven gekomen was, terwijl hij in het park van zijn vader speelde. Het kind-meisje had de jongen niet goed in het oog gehouden, hem op een gegeven ogenblik vermist en toen zij hem angstig ging zoeken, had zij tot haar dodelijke schrik het strooie matrozenhoedje van het knaapje zien drijven op het water van de rivier, die daar ter plaatse met vrij groot verval dwars door het park liep. Men had onmiddellijk de rivier afgedregd, zonder echter een spoor van het ongelukkige kind terug te vinden.

Toen Raffles het uitvoerige telegram gelezen had, vouwde hij het glimlachend op en borg het zorgvuldig weg.

Het was al bij half negen, toen Raffles en Brand bij de brede kring van wagens stonden, achter het grote circus. Zij wilden juist door een nauwe opening lopen, toen hun aandacht getrokken werd door het geluid van ruziënde stemmen, die uit de direktiewagen schenen te komen. Zij luisterden en konden de stemmen van de beide direktieuren Brusati en Trigona herkennen. De eerste blijkbaar woedend, ofschoon hij schijnbaar alle moeite deed, het geluid van zijn stem zoveel mogelijk te temperen.

Wat Trigona betreft, naar het dubbelslaan van zijn tong te oordelen, was hij weer dronken.

Raffles en Brand slopen wat dichterbij, tot zij vlak bij de ingang van de direktiewagen stonden en hoorden juist hoe Brusati woedend zei:

— Het gaat zo niet langer. Denk je dat ik het zal dulden dat jij in deze toestand onze paarden voorstelt? Het scheelde vanavond waarachtig weinig, of je was over je eigen zweep gestruikeld. Je bent een hondsvot, een zuilplap, en je maakt onze zaak te schande. Vanaf morgen scheiden onze wegen zich; ik verbreek onze overeenkomst.

— Jij verbreekt onze overeenkomst? herhaalde Trigona sarrend. En denk je dat dat maar zo gemakkelijk gaat?

— Precies, dat denk ik. Wat denk je, dat ik mijn hele leven met een drankorgel als jij bent samen zou willen werken?

— Dat zul je wel moeten; wij weten te veel van elkaar! stotterde Trigona.

— Houdt je bek, kerel. Is het je in je hersens geslagen? Zie je wel, dat er met jou niet langer kan worden samengewerkt? Ik heb het contract zodanig laten opmaken, dat het met drie maanden opzegbaar is. Voor die drie maanden zal ik je schadeloos stellen, al kost het me ook een paar duizend francs en morgen ga je weg; ik wil je niet meer zien.

— Je wilt je oude kameraad er uitgooien? jammerde Trigona huilerig. Nadat we zolang hebben samengewerkt, nadat we samen de zaak van een voddig tentje hebben opgewerkt tot wat het nu is?

— Het is je eigen schuld! riep Brusati ruw. Als je niet zo zoop, hadden we goede vrienden kunnen blijven. Maar je jaagt het publiek weg, je hebt geen hart meer voor de zaak, je loopt altijd de vrouwen van het personeel na, je bent een lui varken.

— Je lijkt waarachtig wel een zending. Ga je preken op je oude dag, Brusati? Denk je soms, dat je een haar beter bent dan ik? Heb jij soms 15 jaar geleden niet meegedaan, om...

— Wil je je bek wel eens houden. Ik geloof waarachtig, dat de kerel in staat is om de zaak aan het licht te brengen. Je slaat door als een oud wijf. En het moet uit zijn. Doe jij wat je wilt, morgen laat ik onze overeenkomst ontbin-

den.

— Dat kun je niet, ik ben mede-eigenaar. De helft van alles is van mij.

— Denk je dat? Zo goed als niets komt je meer toe, dronkenlap. Dacht je, dat ik dit niet had zien aankomen en dat ik niet wist, dat jij in het geheim langzamerhand al je aandelen verzilverd hebt, om aan geld voor je uitspattingen te komen? En wie denk je wel dat die aandelen weer heeft opgekocht, lui lak? Ik. Ik heb ze bijna allemaal in mijn bezit en je hebt niets meer in te brengen, niets. Je bent alleen nog maar in naam mede-eigenaar en morgen kan ik je op straat laten zetten. Je mag blij zijn, als ik je schadeloos stel.

— Staan de zaken zo? Achter mijn rug mijn aandelen opgekocht, hé? Nu zullen wij eens zien of je geen bakzeil haalt. Ik heb wel middelen om je te dwingen, schurk. Wat zou je er van zeggen, als ik morgen eens naar de politie liep en daar... het gevalletje van vijftien jaar geleden vertelde. En Gaston, zou die niet raar opkijken, als ik hem vertelde...

— De zaak is verjaard, antwoordde Brusati met een kort lachje. Drie maanden geleden waren er net vijftien jaren verlopen en dat is volgens de Franse wet voldoende. En met de Engelse wetten hebben we niets te maken.

— Zo, zo. En zou het niet in de kranten komen, denk je? Zou jouw naam er niet in gemengd worden?

— Als je dat doet, dan ga je er zelf ook onderdoor, antwoordde Brusati woest.

— Aan mij is dan niets meer te bederven. Je hebt een bedelaar van me gemaakt.

— Het is goed; ik zal er nog wat extra's bij doen, om je mond te stoppen. Maar wij kunnen niet meer samen werken. Je brengt de zaak in discrediet door dat gezuip.

— Je gooit me er dus uit?

— Je hebt het aan jezelf te wijten. Morgen ga ik met het contract naar mijn advocaat. Ik zal je 2.000 pond laten uitbetalen; dat is meer dan tien-

maal zoveel als waarop je nog recht hebt.

— Tweeduizend pond? En dan moet ik zeker van de rente leven? Jij bent een mooie compagnon. Afijn, ik weet nu, waaraan ik me te houden heb. En ik weet misschien nog wel andere bronnen om aan geld te komen.

Het trapje kraakte onder zijn zware stappen en Raffles en Brand moesten zich terugtrekken, om niet door de dronkaard te worden gezien.

Trigona waggelde weg over het schaars verlichte pleintje, dat door de woonwagens werd gevormd en de beide vrienden bleven wachten, totdat ook Brusati verdwenen was.

Zij keken elkaar glimlachend en zwijgend enige tijd aan en toen begon Brand zacht:

— Nu, daar heeft het toeval ons hoffelijk de helpende hand geboden.

— Dat mag je wel zeggen. Wij hebben hier zonder enige twijfel een ruzie afgeluisterd tussen twee medeplichtigen, die ruim vijftien jaar geleden het kind ontvoerd hebben en zijn hoedje in het water hebben gegooid, om aan verdrinken te doen geloven. Dat het lijke nooit gevonden werd, hoeft je niet te verwonderen; er wordt uiteindelijk in het telegram gezegd, dat de rivier op die plek snel stroomde. Het is duidelijk, dat de twee schurken van het geld, dat zij voor die kinderroof ontvingen, hun zaken hebben uitgebreid.

— Maar moest Julien, die de opdracht gaf, dan niet altijd in angst verkeren, dat die kerels hem naderhand geld zouden afpersen?

— Het is helemaal niet zeker of hij wel weet dat Gaston nog leeft, antwoorde Raffles kortaf. Het is toch heel goed mogelijk, dat hij verwachtte, dat zij de knaap uit de weg zouden ruimen, er niet aan denkend, dat die twee sluwe kerels het wel zo veilig vonden, de knaap in

het leven te laten.

— Is die zaak werkelijk verjaard, zoals Brusati beweerde?

— Ja, helaas. Na vijftien jaren verjaren in Frankrijk dergelijke misdrijven. Zij zijn geen van beiden meer strafbaar.

— Die schurk van een Julien dus ook niet?

— Dat hangt er van af, of hij inderdaad opdracht heeft gegeven om de knaap te doden. Is dat zo, getuigen Brusati en Trigona in die zin, dan zal de schurk nog een lelijke pijp roken.

— Wat denk je nu te doen?

— Ik denk die Trigona in het oog te houden. De kerel schijnt iets van plan te zijn, wat hem geld moet opleveren. Ik vraag mij af, wat hij anders zou willen, dan naar Vendôme te gaan en te proberen van Julien meer geld los te krijgen onder bedreiging, dat hij anders de waarheid aan het licht zal brengen. Je reinste chantage, dus.

— Maar als Gaston plotseling zou komen opdagen en zijn rechten zou doen gelden, zou men hem dan voetstoots geloven? Zou hij geen bewijzen moeten overleggen?

— Dat spreekt vanzelf, en ik wil wel toegeven, dat dit niet zo erg gemakkelijk zou zijn. Veel zou afhangen van de bereidwilligheid van de beide kerels, die hem hebben gestolen. Als zij getuigen, dat zij hem na de roof geen ogenblik uit het oog hebben verloren, dat hij in het circus is grootgebracht, dan is er al heel veel gewonnen. Wij hebben dan nog de perkamenten bladwijzer van Gaston en wij hebben de treffende gelijkenis met vroegere heren van Charmoy. As hij nu ook nog een of ander litteken heeft, dan kan er geen ogenblik aan worden getwijfeld, of hij zal zich in zijn rechten zien hersteld. Maar daar komt onze brave James aanwandelen; ik geloof dat het tijd wordt om ons voor de voorstelling te kleden.

HOOFDSTUK V.

ONTHULLINGEN

Het eerste nummer na de pauze was afgelopen en Gaston was bezig, zich in gezelschap van Falgari in het kleedhokje te verkleden, toen er op de deur werd geklopt en Raffles binnentrad, die in die paar dagen een warme genegenheid voor de schrandere knaap had opgevat, die altijd stil zijn weg ging, niet vloekte of dronk en zijn vrije tijd besteedde om zichzelf op te voeden door het lezen van alle leerboeken, die hij maar te pakken kon krijgen.

Raffles wierp een vluchtige blik op Falgari, die hem met een wantrouwende blik aankeek, waarschijnlijk omdat de drie parterre-acrobaten een succes hadden, dat het zijne in de schaduw dreigde te stellen en zei toen tot Gaston, die haastig op hem was toegelopen:

— Maak wat voort, Gaston. Wij wachten op je.

En zacht voegde hij er aan toe, alleen voor de jongen verstaanbaar:

— Haast je zoveel mogelijk, ik moet je dadelijk iets heel belangrijks toevertrouwen. Het gaat ook over Sylvia.

Gaston verbleekte, zijn gezicht vertrok zich krampachtig en hij deed een stap achteruit, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

Maar deze stelde hem met een enkel gebaar gerust en zei nu weer luid:

— Wij wachten bij de artiestenuitgang op je.

Hij ging weg en voegde zich bij Brand, die vol genot aan zijn sigaret trok, de eerste, die hij zich veroorloofde, sinds hij zich veranderd had in acrobaat.

De beide mannen hoefden niet lang te wachten, toen Gaston en Sylvia al kwamen opdagen. Raffles ging de jongelui tegemoet en wendde zich tot het

meisje met de woorden:

— U weet wel hoe aangenaam ons uw gezelschap is, Miss Sylvia. Maar ik heb op het ogenblik iets heel belangrijks met uw... broer te bepraten en u zult pas later mogen weten wat dat is. U neemt het mij toch niet kwalijk?

— Als het van belang is wat u met elkaar te bepraten hebt, dan wacht ik in de woonwagen. Ik voel mij vanavond ook wel een beetje moe.

— Het zou misschien goed zijn als u wat rust nam, Miss Sylvia. Ik geloof, dat dit werk veel te inspannend is voor u.

— Rust nemen? herhaalde het meisje met een flauwe glimlach. Ik geloof, dat Falgari daar wel geen oren naar zal hebben. Tot straks, Gaston.

Het meisje knikte haar broer toe en liep naar de wagen, die zij met drie andere vrouwen deelde. Gaston keek haar een ogenblik na, terwijl hij zenuwachtig op de lippen beet en zei toen tegen Raffles:

— Nu ben ik tot je dienst, maar ik kan mij niet voorstellen, Matthews, wat je mij wel voor belangrijks te vertellen hebt en dan nog wel over Sylvi.

— Weet je hier geen plekje, waar we volkomen ongestoord kunnen spreken? vroeg Raffles.

— Er staat daarginds een woonwagen, die nu niet gebruikt wordt. Daar kunnen wij spreken zonder dat iemand ons hoort.

De drie mannen liepen naar een apart staande wagen, beklommen het trapje, sloten zorgvuldig de deur en staken de petroleumlamp aan.

Het binnenste van de wagen was eenvoudig gemeubilleerd met een tafel, een

paar stoelen en een veldbed. Toen zij zaten, begon Raffles, terwijl hij Gaston glimlachend aankeek:

— Blijf je nog steeds bij je plannen, om dit gevaarlijke leven vaarwel te zeggen.

— Meer dan ooit luidde het antwoord. Ik ben niet bang, dat zweer ik je, maar ik hulver steeds voor Sylvia en ik haat dat valse klatergoud, de omgang met die ruwe kerels en de onzekerheid van mijn toekomst. En ik geloof, dat jij in hetzelfde geval verkeert, Matthews. Je bent helemaal niet het echte type van de acrobaat.

— Ik zal het ook niet lang meer blijven, geloof ik, zei Raffles glimlachend. Maar laten wij niet afdwalen, Gaston. Ik geloof, dat ook jij niet lang meer in deze omgeving zult blijven.

— Dat is toch zeker geen grapje?

— Toch niet; ik spreek in volle ernst. Vertel mij eens, Gaston, je bent toch nog steeds in het bezit van die perkamenten bladwijzer, die ik enige dagen geleden eens in je handen heb gezien, toen we je in je woonwagen opzochten?

— Ik heb dat papiertje nog steeds. Waarom wil je dat weten?

— Omdat ik je zou willen adviseren dat stukje perkament zorgvuldig te bewaren. Het kan je dezer dagen te pas komen.

— Hoezo?

— Dat zal je straks horen. Heb je je nooit afgevraagd, wat dat papiertje eigenlijk te betekenen heeft? Weet je wel wat het is?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik dat nog nooit onderzocht.

— Dan zal ik je eens inlichten. Het is een heel merkwaardig staaltje van Middeleeuwse schrijfkunst. Het bevat enige Latijnse woorden, samengevoegd tot een spreuk, het vertoont verder een adellijk wapen en dan een naam: de naam van een Frans adellijk geslacht: Passerat de Silans. Wel eens van gehoord?

— Omstreeks een week geleden kwam er een heer in de woonwagen, die zich voor mij scheen te interesseren en die

de bladwijzer liet zien aan zijn vriend, die hij had meegebracht. Hij noemde toen die naam, maar ik wil je wel bekennen, dat ik hem al weer vergeten was.

— Je mag die naam niet vergeten, Gaston, je mag hem nooit vergeten want het is jouw naam.

— Wat een flauwe grap van je, Matthews.

— Ik bezweer je, Gaston, dat ik in volle ernst spreek, antwoordde Raffles met aandrang. Je werkelijke naam is Gaston, heer van Charmoy, graaf Passerat de Silans.

— Maar dat is onzinnig wat je daar zegt! riep de jongeman uit. Dat is onmogelijk.

— Het is zoals ik je zeg, antwoordde Raffles kalm. Jij hebt toch zelf verklaard, dat je dat ding in je kinderklaren hebt teruggevonden en dat je er vroeger mee gespeeld hebt.

— Maar dat heb ik toch nooit aan jou gezegd. Hoe weet je dat? Ik weet zeker, dat ik dat alleen aan die oude heer gezegd heb, die in een loge had gezeten en die mij bezocht.

— Ik was die heer, zei Raffles eenvoudig.

— Waarom zeg je dit toch allemaal tegen me, Matthews? Houd je me voor de gek?

— Wat mijn vriend zegt, is de volle waarheid, klonk nu de stem van Brand. Vertrouw hem, Gaston, het is voor je bestwil. Sta er ook niet vreemd van te kijken, dat wij als parterre-acrobaten zijn opgetreden; het was om dichter bij je te zijn en je te kunnen beschermen.

— Zo is het, Gaston, antwoordde Raffles. Kom, laten wij je niet langer in onzekerheid laten. Je hebt met die bladwijzer gespeeld en dat heb je alleen kunnen doen in het kasteel van je vader, die al sinds vele jaren overleden is. Ga naar de zaal van de Middeleeuwse schilders in het Louvre, laat je het portret van François de Charmoy wijzen, dat geschilderd is door Leonardo Da Vinci en de gelijkenis met je eigen gezicht zal je stom verbaasd doen staan.

Maar er is meer. Niet alleen je eigen herinneringen omtrent een groot park, beëindigen, paarden en een prachtig kasteel zijn daar, om te bewijzen dat je werkelijk een afstammeling bent uit dat roemrijke Franse geslacht, maar ook je licht accent, je uiterlijk van zuidelijk Fransman, en tenslotte het feit, dat je vijftien jaren geleden uit het park van je voorvaderlijk kasteel gekidnapt werd door twee schurken, die ik heel goed ken.

— Het is dus waar?

— Het is de volle waarheid. Je hebt toch Frans gestudeerd? Lees dan dit telegram van de prefect uit de streek, waar je geboren werd, dat ik vanavond ontving, als antwoord op een verzoek om inlichtingen.

Hij gaf het telegram aan Gaston, die het met bevende hand aannam en de inhoud als het ware verslond. Toen klonk er een geluid uit zijn keel, dat het midden hield tussen een snik en een kreet van vreugde en hij stamelde:

— U weet niet, hoe gelukkig dit mij maakt. Nee, het is niet alleen omdat ik mij vrij zal kunnen maken uit deze omgeving, het is ook niet om het geld of om de titel...

— Maar het is, omdat Sylvia uw zuster niet is en omdat u nu vrij van haar kan houden, vulde Raffles glimlachend de zin aan.

— Je hebt het dus gemerkt...

— Ja graaf, antwoordde Raffles. Het is mij inderdaad niet ontgaan.

— Nee, spreek mij nog niet met die titel aan! riep Gaston verschrikt uit. Het is mij nog alsof ik droom. Hoe hebt u dit allemaal toch kunnen ontdekken? Wie zijn die kerels, die mij roofden? Waarom deed men het?

— Op die vragen is gemakkelijk en heel kort te antwoorden, zei Raffles. De roof had plaats op bevel van uw neef Julien, die nu de titel, het geld en het landgoed heeft geërfd. Ik kwam dit 't eerst op het spoor door uw bladwijzer en door uw treffende gelijkenis met het schilderij van da Vinci. De rovers zijn uw huidige directeuren Brusati en Tri-

gona. Mijn vriend en ik hebben nog geen uur geleden een ruzie tussen dat illustere tweetal gehoord, dat doorslag gaf. Nee, stuif niet op en bederf vooral door uw drift het plannetje niet, dat wij hebben uitgedacht, om uw schurkachtige neef schaakmat te zetten.

— O, die gemene honden. Zij hebben mij dit leven laten lijden, jaren lang, terwijl ik recht had op wetenschap en op geluk, riep Gaston. Maar zij zullen hun straf niet ontgaan.

— Wat dat laatste betreft, vrees ik, je te moeten teleurstellen, beste jongen, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het misdrijf is namelijk een paar maanden geleden verjaard. Toch zullen de schulden op een andere manier gestraft worden, maar hoe dat gaat gebeuren, moet je aan mij overlaten. Je neef is in ieder geval de voornaamste schuldige en hij zal zwaar voor zijn misdaad gestraft worden. En wat Sylvia betreft...

Gaston knipperde met de ogen en had blijkbaar moeite zijn ontroering te bedwingen, toen hij zei:

— Zij zal mijn vrouw worden.

— Ben je daar wel heel zeker van? vroeg Raffles ernstig. Vergeet niet, dat je nu in heel andere kringen zult komen, dat je rijk zult zijn, graaf, eigenaar van een groot kasteel...

— Wat zou mij dat alles kunnen schelen, Matthews, als ik er haar voor zou moeten prijsgeven? riep Gaston hartschottelijk uit. Als ik al dat moois niet kan krijgen dan ten koste van mijn levensgeluk, dan doe ik er direkt weer afstand van, nog voor ik het in mijn bezit heb gehad.

— Die woorden strekken u tot eer, zei Brand, u bent een ware edelman.

— Wat denkt u nu te doen? vroeg Gaston, die nog helemaal in de war scheen te zijn.

— Dat zult u dadelijk horen. Ik wil 'n voorlopig onderzoek gaan instellen, daar ginds, en dan zal ik u plotseling te voorschijn brengen, alleen, of samen met Trigona.

HOOFDSTUK VI.

TRIGONA ROERT ZICH

Toen Raffles diezelfde avond met groot succes zijn optreden volbracht had met Henderson en Brand, ging hij rechtstreeks naar de wagen, waarin het kantoor van de direktoren gevestigd was en klopte daar aan.

— Binnen! klonk de zware stem van Brusati.

Raffles opende de deur en ging het kantoor binnen. Brusati zat voor zijn lessenaar, zoals altijd in zijn hemdsmouwen, druk schrijvend en zo zwaar dampende, dat hij als het ware in een blauwe mist van sigarenrook gehuld was.

De direktor was blijkbaar niet erg in zijn humeur en keek de zogenaamde acrobaat vragend en met gefronste wenkbrauwen aan.

— Wat wil je? vroeg hij toen brommend.

— Ik kom alleen maar vertellen, dat ik wegga.

— Wegga? Ben je gek, Matthews? Wou je weggaan? Weet je wel, dat je nog geen volle week bent opgetreden?

— Dat weet ik natuurlijk heel goed, direktor, antwoordde Raffles kalm. Er zijn echter dringende redenen, die dwingen, onze verbintenis te verbreken.

— En denk je, dat dat zo gemakkelijk gaat? barstte Brusati uit. En je contract dan?

— Daar staat in, mijnheer Brusati, dat ik, wanneer ik mijn contract verbreek, er niet alleen mijn salaris bij inschiet, maar ook een boete zal moeten betalen. U hebt mij nog geen cent betaald en mijn vrienden en ik verlangen ook geen betaling en bovendien zal ik u direkt de boete voldoen. U hebt dus absoluut niets van mij te eisen, al spijt het mij, dat ik u in de steek moet laten.

— Maar wat je daar zegt raakt geen kant noch wal! riep Brusati woedend uit. Je mag het wel weten, dat ik in

lange tijd niet zulke goede acrobaten heb gehad als jullie zijn. Jullie hebben een verbazend succes. Wil je méér verdienen, zeg het dan.

— Ik ben erkentelijk voor uw bereidwilligheid om onze capaciteiten naar waarde te schatten, mijnheer Brusati, hernam Raffles hoofdschuddend. Maar al wilde u ons het driedubbele betalen, dan zouden wij moeten weigeren. Mijn vrienden zouden misschien nog een paar dagen kunnen blijven, als u dat wilt, maar ik ben vanavond voor het laatst opgetreden.

— Maar waarom dan toch, waarom wil je weg? schreeuwde Brusati, terwijl hij zijn vuist met een daverende klap op het blad van zijn bureau liet neerkomen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brusati, maar dat zijn zaken, die alleen mij aangaan. U kunt mij echter geloven als ik zeg, dat de redenen, die mij tot vertrek dwingen, afdoende en steekhoudend zijn.

— De kerel praat waarachtig alsof hij het uit een boek voorleest! riep de circusdirekteur, terwijl hij Raffles vol verbazing aankeek. Nu, als het moet, dan zal ik het maar zo laten. Het spijt mij, dat is alles wat ik er van kan zeggen. Zeker een erfenis?

— Als u wilt, kunnen wij het daar wel ophouden. Een erfenis, al is zij niet voor mij persoonlijk. Staat u er op, dat mijn twee vrienden bij u blijven?

— Het nummer zal niet meer zo aantrekkelijk zijn, maar beter een half ei dan een lege dop. Laten zij dan maar blijven, zolang het gaat; ik zal hen dan per avond honoreren en nu de boete.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, en betaalde met een stalen gezicht de vrij hoge boete, die op contractbreuk stond, waarna van weerskanten de contracten werden verscheurd.

Raffles bromde zacht voor zich heen:

— Wacht maar, schurk, ook jij zult je straf niet ontgaan. Vroeg of laat zal je moeten boeten. En nu zou ik wel eens willen weten, waar mijn vriend Trigona ergens uithangt.

Enige stappen verder was hij bijna tegen Gaston aangelopen, die hem met een verheugd gezicht staande hield en hem zacht toevoegde:

— Ik kan u niet zeggen, hoe ik mij voel, Matthews. En toch is mijn vreugde niet heel onvermengd.

— Heeft Sylvia... geweigerd?

— Ik heb haar nog niets gezegd, Matthews, ik had er nog geen gelegenheid voor. Straks zal ik het doen, antwoordde de jongeman blozend. Nee, dat is het niet wat mij dwars zit. Dat is eerder mijn nieuwsgierigheid. Ik weet niet wie en wat u bent en wat u toch wel bewogen kan hebben, u mijn lot aan te trekken en dit laffe komplot uit de doeken te doen.

— Laten wij zeggen, dat het alleen mijn behoefte is, om onrecht te bestrijden, waar ik het ook zie.

Hij knikte Gaston toe en verdween in de duisternis.

Gaston keek hem een ogenblik hoofdschuddend na en ging toen haastig het circus binnen. Hij volgde de gang en wilde op de deur kloppen, die toegang gaf tot de kleedkamer van Sylvia, toen hij achter die deur een dof geluid meende te horen, van worstelende lichamen, en een gesmoord gereutel, als van iemand, die men met geweld de mond dicht houdt.

Hij greep woedend de kruk, de deur was gesloten. De jongeman bedacht zich geen sekonde. Hij wist dat de kleedkamer met een vrij groot raam uitkeek op een soort doorloop en rende de gang uit, om een paar sekonden later die doorloop in te rennen. Hij deed zijn zakdoek om zijn vuist en met één enkele slag had hij een ruit verbrijzeld en de haak van het raam teruggetrokken. Hij klom naar binnen, wit van woede en stond tegenover Trigona, die een schram over het gezicht had, die hem niet mooier maakte en wiens trekken op dat ogenblik

een uitdrukking van giftige haat en dolle woede vertoonden.

Op de kleine bank, bleker dan de dood, hijgend van inspanning, zat Sylvia, met flikkerende ogen en maar half gekleed.

Het was duidelijk, dat de schurkachtige directeur het meisje had overvallen, terwijl zij bezig was zich te verkleden. Sylvia sprong dadelijk op, zodra zij Gaston ontdekte en wierp zich met een snik aan zijn borst, terwijl zij uitriep:

— Goddank, dat je er bent, Gaston.

Maar Trigona liet een gemeen lachje horen en zei:

— Ik zal je nog vinden.

Het antwoord was zijn mond nog niet uit, of hij tuimelde in een hoek, waar hij een ogenblik als een vod bleef liggen, tegen de kaak getroffen door de sterke vuist van Gaston.

Zonder nog één woord te zeggen, sloop de schurk weg, met gebogen rug, als een geslagen hond. Toen de deur achter hem dichtviel, nam Gaston snel een sjaal, die over een stoelleuning had gehangen en sloeg die om de blote schouders van het meisje. Zijn stem klonk diep ontroerd, toen hij haar naar de rustbank bracht, haar liet zitten en, voor haar neergeknield, zacht zei:

— Mijn Sylvia, ik moet je iets heel belangrijks zeggen.

— Wat ben je ernstig, Gaston. Waarom zeg je dat? Je denkt toch niet meer aan die laffe schurk, die hier is binnengedrongen? Kom wees liever blij, dat je je zuster aan de klauwen van die ellendeling hebt kunnen onttrekken.

— Sylvia, je moet sterk zijn, want wat ik je te vertellen heb is heel onverwachts en heel vreemd. Je bent mijn zuster niet...

— Ik ben je zuster niet? Wat praat je daar toch, Gaston? Hoe zou dat mogelijk zijn?

— Heel eenvoudig, meisje, men heeft ons als kinderen samen opgevoed, men heeft ons voor broer en zuster laten doorgaan en wij hebben nooit beter geweten.

In enkele woorden deed Gaston haar

het verhaal van zijn geboorte. Het meisje had roerloos toegeluisterd, het blonde hoofd aan zijn borst verborgen, de ogen gesloten. Toen het verhaal uit was, maakte zij zich langzaam los uit zijn armen, deed een paar stappen van hem af en zei zacht met afgewend gezicht:

— Dan zullen onze wegen zich dus scheiden, Gaston,

— Onze wegen zullen alleen uit elkaar gaan, als jij wilt, Sylvia. Want ik laat je niet gaan, voor alle schatten ter wereld niet. Ik houd dol veel van je, en niet zoals een broer het zijn zuster doet. Wil je mijn vrouw worden, Sylvia?

— Ik... ik geloof het haast wel.

Het was bijna een half uur later toen er bescheiden op de deur getikt werd.

— Wie is daar? vroeg Gaston.

— Ik ben het, Matthews.

Gaston was dadelijk bij de deur, trok haar open, liet Raffles binnen en zei met een lach van geluk om de lippen tegen het jonge meisje:

— Sylvia, als wij ooit een gelukkig paar zullen worden, als ik ooit in het bezit zal worden gesteld van wat mij rehtens toekomt, dan zullen wij dat aan Matthews te danken hebben. Wie hij is en waarom hij het eigenlijk deed, dat wil hij niet zeggen, maar wij zijn hem in ieder geval alles verschuldigd.

Sylvia stak Raffles bedeesd de hand toe en deze sprak glimlachend:

— Men ziet het op het witte doek wel eens, miss dat een graaf met een variété-artieste trouwt, met 'n paardrijdster, of met een danseres. Men haalt dan bijna altijd medelijdend de schouders op en maakt zo'n verbintenis uit voor een romantische onmogelijkheid. Toch kan het in de werkelijkheid gebeuren, dat zie ik nu. Ik hoop van harte, dat u beiden gelukkig zult worden, maar wij hebben nu spoedig andere dingen te doen, die nog belangrijker zijn dan elkaar uw hartsgeheimen toe te vertrouwen. Gaston, ik verzoek je dringend je gereed te houden, om morgenochtend al met de eerste boot naar Frankrijk over te steken. Ik denk, dat Trigona ook wel gauw in actie zal komen, want het water moet hem wel

tot de lippen komen. Het is echter noodzakelijk, dat wij hem voor zijn, of hem in ieder geval op de hielen volgen. Zorg, dat je de bladwijzer bij je hebt, dan zal ik van mijn kant wel zorgen dat onze waardige vriend Brusati eieren voor zijn geld kiest en bekend wat hij gedaan heeft, samen met zijn medeplichtige Trigona.

— Mag ik met hem meegaan, mijnheer? vroeg Sylvia bedeesd.

— U mag komen, zodra hij u laat roepen, miss, antwoordde Raffles glimlachend. Nu hebben wij echter dingen te doen, waarbij de aanwezigheid van een jong meisje wel wat lastig zou zijn. Maar ik laat hier mijn twee vrienden achter, die een oogje in het zeil zullen houden en op u zullen passen.

— En Marco Falgari? vroeg Sylvia.

— Die ruwe kerel zal zich van andere medewerkers moeten voorzien. Als u wilt Gaston dan kunt u hem schadeloos stellen.

— Hij is altijd grof en heerszuchtig geweest, antwoordde Gaston. Maar toch, wij hebben jarenlang met hem samengewerkt en ik wil hem tonen, dat ik niet haatdragend ben. Hij lijdt natuurlijk schade, en wanneer ik er in slaag om in het bezit te komen van het vermogen, dat mij toekomt, dan zal ik hem een behoorlijke som als schadeloosstelling betalen.

— Dat is een nobel gebaar, Gaston! riep Raffles uit. Hij heeft misschien wel niet verdiend, maar de man moet toch leven. Dan zijn jullie dus vanavond voor de laatste keer met elkaar opgetreden en ik kan er u alleen maar geluk mee wensen. Uiterlijk is het circusleven vol blinkende schijn en praal, maar in de grond is het een hard, een slopend bestaan, dat bitter teleurstelt. En kom nu allebei mee; ik heb die Trigona in het oog laten houden door mijn vrienden, want ik wil weten wat hij van plan is.

Dat zou Raffles gauw genoeg te weten komen, want een paar uren later kwam Brand, die de schurkachtige directeur stap voor stap gevolgd was, hem vertellen, dat Trigona eerst in het

dichtstbijgelegen café zich een halve roes had gedronken en zich daarop met een taxi naar een klein hotel vlak bij het station had laten brengen, vanwaar de treinen naar Dover vertrokken.

Hij had van de portier gehoord, dat Trigona voor de nacht een kamer had gehuurd en dat hij de volgende ochtend al om zes uur moest worden geroepen.

De kerel was dus zeker van plan, de trein te nemen, die om bij zevenen van Waterloo Station vertrekt en die rijdt op de boot, die een paar uren later van Dover naar Calais oversteekt.

Raffles nam toen direkt z'n maatregelen en trok met Gaston naar een van de vele hotels, waardoor de grote stations in Londen omgeven zijn en Gaston sloop in met 'n zalig gevoel van rust en tevredenheid, zoals hij het in vele maanden niet gevoeld had.

De volgende ochtend stonden Raffles en Gaston tijdig op, namen een bad, ontbeten en gingen vlug naar het station.

Daar geen van beiden zich vermomd had, hielden zij zich zoveel mogelijk op de achtergrond, om niet door Trigona te worden gezien. Zij hadden hem zelf al direkt tussen de menigte ontdekt, die zich een goede plaats zocht in de boot-trein. Toen hij eenmaal zat, zochten zij zelf een eerste klas coupé op en zij zaten nauwelijks, of de trein stelde zich in beweging. Om kwart over tien rolde de mailtrein het station van Dover binnen.

Raffles had al van te voren passage biljetten gekocht en zij konden dus opnieuw buiten de gezichtskring van Tri-

gona blijven, die er blijkbaar geen sekonde aan dacht, dat hij gevolgd werd door de man, die hij in het verderf wilde storten.

Op de boot viel het Raffles en Gaston vrij gemakkelijk, zich verborgen te houden en toen Calais in zicht kwam, zorgden zij wel, een beetje achter te blijven. Trigona nam een taxi; zij namen er ook een en volgden hem. Hij liet zich naar het station rijden; zij deden ook zo.

Hij stapte in de gereedstaande trein voor Parijs en toen hij zat, zochten zij op hun beurt een goede plaats uit, zodanig dat zij door hem niet gezien konden worden.

De trein kwam maar enkele minuten over tijd, om zeven uur in de avond in Parijs aan.

Bij het uitstappen hield Raffles Gaston aan de arm terug, die snel Trigona wilde volgen, die in het reizigersgewoel dreigde te verdwijnen.

— Wij hoeven ons nu niet meer te vermoeien, zei hij. Het is nu duidelijk, dat de kerel onderweg is naar Avignon, je geboorteplaats. Dicht bij de stad ligt het kasteel, dat jou toebehoort en wij zullen proberen er eerder te zijn dan hij. Waarschijnlijk zal hij van de trein gebruik maken en wanneer wij een auto nemen, dan kunnen wij een paar uren eerder aankomen. Wij zouden dan bijvoorbeeld, in Nevers kunnen overnachten. En nu voorwaarts, op zoek naar een garage, die ons een goede, snelle auto verhuurt.

HOOFDSTUK VII.

GERECHTIGHEID

Het was nauwelijks tien uur in de ochtend, toen Raffles en Gaston met hun auto kwamen voorrijden, na een verrukkelijke rit en stopten voor het grote, vergulde hek, dat de toegang af-sloot tot de brede oprijlaan, die zich in een grote bocht door het prachtige park

slingerde, dat het kasteel van de graven van Passerat de Silans omgeeft en dat langs het heerlijke terras loopt, dat zich over bijna de hele breedte van de gevel van het eeuwenoude, grafelijke slot uitstrekt.

Raffles, die de wagen had bestuurd,

keek door de stijlen van het prachtig bewerkte hek naar het kasteel, met zijn oude torens, bekrond met spitse daken van leisteen, zijn kantelen, donjons, zijn oude, sinds een eeuw niet meer gebruikte ophaalbrug en de nieuwe vleugel, die omstreeks 1830 bij het oude gedeelte werd gevoegd.

Toen wendde hij zich lachend naar de jongeman, die met schitterende ogen naast hem zat en sprak:

— Ik geloof dat je tevreden kunt zijn over je toekomstig bezit.

— Wacht even, Matthews, zover zijn we nog niet! riep Gaston bijna verschrikt uit. Het is me nog altijd alsof ik droom, alsof ik plotseling zal wakker worden in mijn woonwagen en mij zal afvragen, hoe ik mij dit alles heb kunnen voorstellen.

— Het is geen droom, beste kerel, het is werkelijkheid, antwoordde Raffles. Dat zal je gauw genoeg blijken. Je weet, dat ik in Parijs nog direkt een telegram verstuurd heb en dat was om mijn vriend in Londen te waarschuwen, dat hij Brusati vooral niet uit het oog mocht verliezen en dat hij hem desnoods met geweld hierheen moest brengen, om tegen Julien te getuigen als het nodig mocht zijn. En dan heb ik nog een kleine verrassing maar daarover mag ik nog niet praten. Wij gaan bellen.

Beiden stapten uit en gingen naar het hek toe, waarop Raffles aan de kunstig bewerkte, koperen belknop trok.

Er verliepen enkele minuten en toen kwam er, zo snel zijn benen het toelieten, een oude bediende aanlopen, met spierwit haar, in de donkergroene livrei van de Silans, met de dof koperen knopen, voorzien van het grafelijk wapen. Hij kwam voor het hek staan, keek de beide bezoekers onderzoekend aan en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, heren?

— Wij wilden graag graaf Julien spreken, gaf Raffles ten antwoord.

— Nu, op dit ogenblik? Het spijt mij, mijnheer, maar ik geloof niet, dat het zal gaan, antwoordde de oude man. Mijnheer de graaf is niet thuis.

Er kwam een trek van teleurstelling op het gezicht van Raffles, toen hij antwoordde:

— Denkt u, dat het lang zal duren, voor hij terugkeert?

— Daar is niets van te zeggen, mijnheer. De graaf stond op het punt te gaan jagen toen er een bezoeker kwam, en hij is toen met die bezoeker het bos ingegaan.

Raffles en Gaston wisselden een snelle blik met elkaar en de jongeman, die de bediende al die tijd had aangestaard, vroeg:

— Kwam er een bezoeker?

— Nog geen kwartier geleden, mijnheer.

— Hoe zag hij er uit? vroeg Raffles weer.

— Een kleine, heel donkere man, met een gebruind gezicht, ik zou zeggen een jaar of veertig, maar misschien ook wel wat ouder.

— Noemde hij zijn naam niet?

— Nee, mijnheer, hij zei dat de graaf hem toch niet kende.

— En toch is de graaf het bos met hem ingegaan?

— Zoals ik u zeg, mijnheer. Maar mag ik weten, waarom u...

— Zo nieuwsgierig bent? viel Raffles hem in de rede. Dat zult u gauw genoeg horen. U bent zeker al lang hier?

— Ruim dertig jaren, mijnheer.

— U hebt dus de kleine Gaston nog gekend, de enige zoon van graaf Henri van wie men aannam, dat hij zo jammerlijk om het leven kwam?

— Zou ik hem niet gekend hebben, mijnheer? hernam de oude bediende met bevende stem. Ik heb hem leren paardrijden. Ik was toen vijftien jaar jonger en hij heeft op mijn knieën gezeten. Ik heb hem zijn eerste onderricht in het schieten met het geweer gegeven.

— Hoe is je naam, vriend? vroeg Gaston, terwijl hij door de stijlen van het hek zijn hand op de arm van de bediende legde.

— Ik heet Jérôme, mijnheer.

— Het is alsof er plotseling een sluier van mijn geest wordt opgelicht! riep

Gaston uit. Jérôme, hoe vaak heb ik die naam niet genoemd. Nu zie ik weer de kleine Schotse pony, waarop ik rondreed, en dan hield jij me vast, beste Jérôme. Wel zeker, achter het huis moet een hele grote vijver zijn, niet ver van de rivier. Daar staat 'n dikke eik, waarin ik altijd wilde klimmen en jij verbodt het me. Ik sprak een andere taal en toch heb ik het gevoel, alsof ik ze zo opnieuw zou kunnen spreken.

Gaston had dit alles in het Engels gezegd, maar Jérôme bleek hem heel goed te begrijpen.

Met bevende vingers trok hij het hek open en terwijl de tranen hem over de wangen stroomden, stak hij beide armen naar de jongeman uit en stamelde met hese stem:

— Steekt u de gek niet met mij? Is het de waarheid? Bent u de kleine Gaston?

— Dat is graaf Gaston Passerat de Silans, zei Raffles ernstig. Ik heb niet gewild, dat het u nu al zou bekend worden, goede vriend, maar u schijnt heel veel van het kind te hebben gehouden en u zult ons niet verraden voor de tijd, nietwaar?

— Hem verraden, mijnheer? Het kind dat ik als mijn oogappel heb liefgehad? stotterde Jérôme. En nu ziet u, nu ziet u dat ik, oude man, toch niet zo gek was als men vertelde, toen ik vijftien jaren geleden volhield, dat ik niet aan het ongeluk geloofde. Ik kon en wilde het niet begrijpen, dat de enige zoon van de oude graaf op zo'n vreselijke manier om het leven zou zijn gekomen.

Hij had onder het spreken de handen van Gaston in de zijne genomen en ging nu verder:

— Ja, u moet het zijn. Er valt niet aan te twifelen. Nauwelijks had ik u gezien of ik voelde iets in mij trillen, iets als een waarschuwing. Trek voor trek lijkt u op uw vader, toen deze zo oud was als u nu. Mijn God, dat ik dit nog heb mogen beleven.

De oude bediende wilde de jonge graaf de hand kussen, maar Gaston kon zich niet langer beheersen en wierp zich aan

de borst van de oude bediende.

Raffles zei echter waarschuwend:

— Wij mogen geen tijd verloren laten gaan, Gaston. Wij moeten hen beiden achterna. Het is duidelijk, dat die schurk ons toch nog voor is geweest. Hij heeft waarschijnlijk dringend geld nodig, hij zal, net als wij een auto hebben genomen en niemand kan zeggen of hij niet de hele nacht heeft doorgereden. Er zijn veel wegen naar Avignon en hij is ons zeker voorbijgereden, zonder dat wij het merkten.

— Komt mijnheer de graaf nu op het kasteel terug? vroeg de oude bediende, nog bevend van blijde aandoening.

— Zo gauw als het maar mogelijk is, goede vriend, antwoordde Raffles.

— Maar hoe is het mogelijk, dat men destijds heeft kunnen geloven, dat hij om het leven was gekomen?

— Een schurkenstreek en niets anders antwoordde Raffles kort. Ook dat zult u weldra zien. Welke weg zijn graaf Julien en de bezoeker opgegaan?

— Zij hebben het brede bospad gevolgd, mijnheer.

— Kunt u ons de weg daarheen wijzen?

— U hoeft alleen maar het park in te lopen. Ziet u daar dat bosje rhododendrons? Daar begint een smal grintpad, dat vijftig meters verder uitloopt op het brede pad, dat het bos in loopt.

— De graaf ging toch jagen?

— Ja, mijnheer.

— Lief hij zijn geweer achter?

— Nee, mijnheer. Hij trof de bezoeker juist aan het hek, hij stuurde mij weg en wandelde langzaam met hem op.

— Het is goed. Wij weten genoeg. Wij keren waarschijnlijk gauw terug.

Raffles had Gaston bij de arm genomen, die de oude bediende vol vertrouwen toeknikte, waarna beiden haastig de aangeduide richting insloegen.

Een kwartier voor Raffles en Gaston zich meldden, had Trigona bij het hek van het kasteel Autremonde aangebeld en de oude Jérôme had hem opengedaan.

Op hetzelfde ogenblik naderde, het geweer onder de arm, Julien de Charmoy,

lang, mager, met een scherpe, enigszins gekromde neus en merkwaardig glinsterende, grijsgroene ogen.

De Italiaan herkende hem onmiddellijk, duwde de bediende gewoon opzij en ging op Julien toe. Deze bleef plotseling stilstaan en zijn gezicht vertrok zich voor een ogenblik krampachtig, toen hij vroeg:

— Wie bent u en wat komt u doen?

— U doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, mijnheer de graaf? was de wedervraag van Trigona, terwijl hij de ander met een sarcastische glimlach aankeek. Mijn naam is Pietro Trigona en ik was lang geleden in de gelegenheid u een niet onbelangrijke dienst te bewijzen. Daarmee is u tevens het doel van mijn komst verklaard. Ik moet dringend met u spreken.

Julien wierp een duistere blik op Trigona, drukte even de lippen op elkaar en zei toen kortaf:

— Het is goed, ofschoon ik beslist niet kan inzien wat u mij wel te zeggen kunt hebben.

Hij riep Jérôme een paar woorden toe, die het hek sloot, waarop beiden het pad volgden dat een eind verder uitliep op het brede bospad.

Zij liepen wel tien minuten, zonder dat er een woord tussen hen gewisseld werd. Toen begon Julien, op een droge, kortaf gebeten toon:

— En?

— Welnu, mijnheer de graaf, wij moeten zaken doen.

— Zaken? Wij? Wat kan er tussen ons nu nog te beraadslagen vallen? Ik heb u betaald, u hebt er uw werk voor geleverd, wij hebben niets met elkaar te maken.

— Misschien toch wel, graaf, antwoordde Trigona langzaam. Misschien wel meer dan u denkt. Ik hoef u zeker niet te vragen of het u tegenwoordig naar de vleze gaat?

— Laat dat rusten! riep Julien nijdig uit. Ben je gekomen om daarnaar te informeren? Wat interesseert je dat?

— Wel, ik stel er erg veel belang in. Het zou mij verheugen als u rijk bent,

heel rijk, want des te meer zal ik kunnen vragen.

Julien bleef een ogenblik stilstaan, om de ander recht in het gezicht te kunnen kijken en herhaalde toen langzaam:

— Meer vragen? Dat is je zeker geen ernst? Ik heb je vijftien jaren geleden ruim betaald; ik ben je geen centime meer schuldig.

— Zeg dat niet al te haastig, graaf, antwoordde Trigona grijnslachend. Men is nooit zeker van zulke zaken.

Julien keek de Italiaan scherp aan en toen begonnen zijn lippen plotseling zenuwachtig te trillen. Er was iets in de ogen van de ander, dat hem de waarheid maar half onthulde. Hij greep Trigona in de borst en beet hem op hese toon toe:

— Vervloekte schoft, wat heeft dat te betekenen? Waarom denk je mij meer geld te kunnen afpersen, dan ik je gegeven heb?

— Kom, kom, graaf een ogenblikje diep nadenken zal u daar het antwoord geven, zei Trigona met sarrende kalmte. Vijftien jaren geleden hebt u mij een rond sommetje betaald, om een... zekere Gaston, uw neefje, naar de hemel te sturen, op welk verblijf het lieve kind toen zeker nog recht had. En de zaak zou ook afgelopen zijn, als ik niet zo'n zacht gemoed had gehad.

— Dus, hij leeft? bracht Julien er met moeite uit, terwijl een vale bleekheid zich over zijn gezicht trok.

— Hij leeft, antwoordde de Italiaan lakoniek. Daar schrikt u van? Ja, dat is gemakkelijk te begrijpen. Stel u eens voor, dat die Gaston plotseling boven water kwam. Wat een onaangename gevolgen zou dat niet voor u hebben. En de kans daarop moet u niet onderschatten, want ik weet waar de jongen is.

— Hondsvot! Bedrieger, stamelde Julien, terwijl hij krampachtig de vuistten dichtkneep. Weet de jongen... dat hij...

— Hij weet op het ogenblik nog niets. Maar ik weet het des te beter. Ik hoef maar één woord te klikken en kasteel, titel en geld, foetsal! Daar staat u weer

arm en beroofd als een kerkrat. Gewend aan een lui, lekker leventje en dan genoodzaakt te zijn de handen uit de mouw te steken. Om te griezelen, nietwaar? U zegt niets, graaf. Hoe denkt u daarover?

Julien staarde schijnbaar gedachtenloos naar zijn schoenen. Toen keek hij langzaam om zich heen. Rondom was het stil en alleen het zachte ruisen van de bladeren in de wind was hoorbaar. Een tiental meters verder sprong plotseling een haas dwars over het voetpad.

Toen wendde Julien de schurk, die met de handen in de zakken voor hem stond, even traag zijn gezicht toe en vroeg alleen maar:

— Hoeveel?

— Aha, ik wist wel, dat u bakzeil zou halen. De gevolgen zouden toch niet te overzien zijn, als ik tegen de jongen uit de school ging klappen.

— En... je bedriegt me niet ditmaal?

— Die vraag had ik natuurlijk wel verwacht. Stuur een telegram, anoniem, naar het Franse Consulaat in Londen, of naar de burgemeester, het komt er niet op aan. Informeer of er een zekere Gaston Falgari bij het circus Brusati en Trigona optreedt. Laat u een signalement van hem geven. En het antwoord zal wel afdoende zijn. Trouwens, wacht eens. Dat is waar ook. Ik heb hier in mijn zak een nummer van de «Daily Mail» van eergisteren, waarin een uitstekend lijkende foto van hem en het meisje staat, waarmee hij samenwerkt. Alsjeblieft, kijk zelf maar en verklaar dan of hij niet als twee druppels water lijkt op uw oom, toen die twintig jaar was.

Julien had hem de krant uit de handen gerukt en staarde geruime tijd met ogen, die eerst niets schenen te zien, naar de foto en het onderschrift.

Toen zei hij kort:

— Hij is het. Nogmaals, wat moet je hebben voor je stilzwijgen?

— Als we eens zelden tienduizend.

— Francs?

— Is het je in je hersens geslagen, graafje? Pond sterling natuurlijk. Ik

geloof waarachtig, dat je mij voor de gek durft te houden. En het is niets te veel, zeg ik je. Ik zit in de misère, ik heb geld nodig, ik ben ten einde raad.

Weer gleed een loerende blik uit de grijsgroene ogen van de graaf naar het gezicht van de Italiaan. Toen zei hij kortaf:

— Het is goed. Je begrijpt, dat ik zoveel geld niet bij me heb, als ik ga jagen. Wij zullen naar huis teruggaan: daar zal ik een chèque voor je schrijven.

Onder het spreken waren de beide mannen steeds verder gelopen; het pad liep hier dicht langs een ravijn, waarvan de steile wanden tot meer dan zeventig meters afdaalden naar een met pijnbomen beplant dal. De weg steeg hier aanmerkelijk en beider aandacht was op het pad gevestigd. Julien bukte zich, om een losgeraakte veter van zijn schoen vast te knopen. Toen hij zich weer oprichtte, lag er een duivelse uitdrukking op zijn gezicht. Hij deed haastig een paar stappen naar voren greep onverhoeds Trigona van achteren aan en drong hem naar de afgrond.

De Italiaan slaakte een gebrul en probeerde zich uit alle macht te verzetten. Maar het was te laat. Zijn voeten gleden uit op het gladde mos naast het voetpad, hij sloeg wild met de armen om zich heen en probeerde Julien vast te grijpen.

Nog één duw en met een gillende kreet stortte de ongelukkige achterover in het ravijn.

Hijgend, met uitpuilende ogen, staarde de graaf over de rand van de afgrond, vanwaar het gerucht van brekende takken en tenslotte een doffe plof tot hem opklonk. Zijn stem klonk schor, toen hij met een hees lachje uitstiet:

— Een ongeluk. Alleen maar een ongeluk. Jij zult het me niet meer lastig maken, ellendige bedrieger. Nu kan ik weer vrij adem halen.

— U vergist zich, klonk plotseling een stem vlak bij hem en met 'n bleek gezicht richtte Raffles zich voor hem op, nog hijgend van het harde lopen en met de revolver in de vulst. Ik ben helass

te laat gekomen, om deze laffe moord te voorkomen, maar toch nog op tijd, om u te dwingen, iets anders te doen. Hier is uw neef, de rechtmatige eigenaar van het kasteel Autremonde.

Hij maakte plaats voor de jongeman, die nu op zijn beurt uit het kreupelhout te voorschijn stapte en vol afschuw keek naar de man, die net een moord had gepleegd, om te kunnen blijven genieten van de vruchten van een vroegere misdaad.

Het gelaat van Julien de Charmoy was bijna onkenbaar vertrokken en hij keek zijn neef aan, alsof hij een spook zag. Toen boog hij het hoofd en een gekreun kwam over zijn doodsbleke lippen. Zonder verder een woord te spreken, bukkend voor deze slag van het noodlot, aanvaardde hij de terugweg. Er werd geen woord meer gesproken, tot de drie mannen de treden van het grote terras bereikt hadden. Toen zei Raffles ernstig:

— Wij vertrekken nu en geven u de hele dag, om uw maatregelen te nemen.

Maar Julien scheen nog een poging te willen wagen.

— De bewijzen? vroeg hij Gaston met een blik vol woeste haat aankijkend.

— U hebt maar één medeplichtige uit de weg geruimd, antwoordde Raffles. De andere schijnt u te hebben vergeten. Hij leeft echter nog, Brusati, en een telegram zal voldoende zijn, om hem hier te laten komen en tegen u te laten getuigen.

Julien de Charmoy gaf geen antwoord.

Hij liet zijn blikken gaan over het prachtige park, de stallen, de landerijen, en keerde zich toen langzaam om, om de treden van het terras op te gaan.

— Zou hij niet vluchten? vroeg Gaston zacht.

— Dat zou hem niet helpen; de gendarmerie wordt onmiddellijk verwittigd antwoordde Raffles.

Julien was het huis binnengegaan.

Even daarna knalde er plotseling een schot ergens in het huis, dat naar buiten klonk door een open raam.

Gaston slaakte een kreet van schrik, maar Raffles zei ernstig:

— De schurk heeft zich aan zijn aardse straf onttrokken. Nu, hij heeft misschien de beste weg gekozen. Zij zouden hem zeker tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld hebben.

Vier uren later sloot Gaston Sylvia in zijn armen en Raffles, die er bij stond, zei glimlachend:

— Dat was de kleine verrassing, die ik voor je bedacht had, Gaston.

— En u had geen mooiere kunnen uitdenken, Matthews! riep de jongeman vol vreugde uit. Nu zullen wij altijd samen blijven, nietwaar?

Maar Raffles schudde het hoofd en zei afgemeten:

— Mijn plicht roept mij elders, graaf. Ik blijf nog hier, tot alle formaliteiten vervuld zijn, waarbij men mij nodig mocht hebben, en dan trek ik verder, om elders de strijd tegen onrecht en misdaad te gaan voortzetten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Piraten aan bakboord

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

1. Genadeloze jacht - 2. De sheriff van Chilton, beide door John Daniëls. -
3. Open kaart - 4. Moordaan slag, beide door Gladwell Richardson. - 5. De kogel
besliste - 6. Pad des doods, beide door William Colt Macdonald. - 7. Recht en
onrecht - 8. Marshal Halloran - 9. De bandiet van Black Butte, alle door Lee
Denver. - 10. « Zwarte Clem », door Clem Colt. - 11. Volmaakte hinderlaag, door
John Hunter. - 12. Rimrock ruiters, door Peter Field.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien
van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu VOOR SLECHTS fl. 39,—, desgewenst
betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van
onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 81
Wild-West, geheel overeenkomstig de adverten-
tie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1^e term. van fl.,
is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken
betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N° 2266